

ประ
วัต
เจ้า
แม่
ทับ
ทิม

ศาลเจ้าแม่โต๊ะโมะ

อำเภอสุโขทัย-ลก จังหวัดนราธิวาส

คำนำ

เมื่อประมาณ 1,000 ปีที่แล้วมา ทางตอนใต้ของจีน ณ มณฑลฮกเกี้ยน มาโจ้วอยู่ในจิตใจคนทั่วไป มีผู้คนนับถือเป็นจำนวนมาก ตามประวัติศาสตร์มาโจ้วมิใช่เทพดา หากแต่เป็นมนุษย์มีตัวตนและประวัติความเป็นมาพอที่จะหลักฐานอ้างอิงได้ เกิดในสมัยราชวงศ์ “ซ้อง” ตอนเด็กเป็นเด็กฉลาด กตัญญู อายุ 8 ขวบ เริ่มหัดเรียนธรรมะ 10 ขวบได้รับการฝึกนั่งสมาธิสวดมนต์ อายุ 13 ขวบได้นักพรตขึ้นเณรสำเร็จวิชา อายุ 15 สามารถรักษาคนไข้ช่วยเหลือคนจน อายุ 16 เทียวช่วยเหลือชาวบ้านออกทะเลช่วยเหลือชาวเรือจากภัยภยันตราย รักษาคนไข้

ตลอดระยะเวลาจากสมัยราชวงศ์ “ซ้อง” ถึงราชวงศ์ “เซ่ง” มีกษัตริย์ถึง 20 พระองค์ มีราชองค์การถึง 38 ครั้ง แต่งตั้งให้นายาต่างๆ นานา เดิมที “มาโจ้ว” เป็นที่เคารพนับถือของคนจีนทางภาคตะวันออกเฉียงใต้บริเวณเมืองชายฝั่งทะเล ด้วยเหตุชาวจีนเดินทางไปทั่วโลก ยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย เอเชีย จึงทำให้ “มาโจ้ว” เป็นที่เคารพของชาวเรือหรือ “เทพแห่งทะเล” ในประเทศไทยมีศาลเจ้า “มาโจ้ว” จำนวนมาก หากแต่เรียกชื่อไปตามสถานที่ตั้ง บ้างเรียกเจ้าแม่ทับทิม เจ้าแม่เซาสามมุข เจ้าแม่โต๊ะโม๊ะ และอื่นๆ อีกจำนวนมาก

หนังสือเล่มนี้ได้คัดลอกเอาบางส่วนจากหนังสือ “ประวัติและอภินิหารมาโจ้ว” มาแปลเป็นภาษาไทย โดยมุ่งหวังจะให้ผู้ที่ศรัทธาที่อยากรู้เรื่องความเป็นมาของเจ้าแม่ได้ทราบและถ่ายทอดกันต่อไป การคัดลอกอาจจะไม่สมบูรณ์นัก จึงขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

เจิน อา หยาง ผู้แปล
คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

1. ประวัติศาลเจ้าแม่โตะโมะมิะ อ.สุโขทัย-ลก	1
2. กำเนิดเจ้าแม่	4
3. เจ้าแม่ทอทองเที่ยวเก็บดอกไม้	9
4. ใช้มือสร้างเครื่องเสี่ยงทนาย	12
5. เสกหญ้าเป็นขลุ่ยช่วยเรือสำนัช	15
6. ปอป่านป้อนวัวช่วยสาวด้าย	19
7. เจ้าแม่พุดช่วยชีวิตพ่อ	22
8. “เซ็นโบย์” ทับมาร กลายเป็นเกาะ	26
9. จับสองปีศาจคืนสวรรค์	29
10. หลีม้อรับบัญชาจับมังกร	33
11. เซ็นโกวขอฝนช่วยชาวบ้าน	36
12. เทาะกลับคืนสู่สวรรค์	42
13. ศาลเจ้าแม่ที่ “ไม่มีซาน”	47
14. รับราชองค์การตาดั่ง	50
15. น้ำทิพย์ดับโรคภัยชั่วญาติผี	55
16. บ่อร้างเลี้ยงกองทัพ	59

เจ้าแม่โຕะโມะ

อำเภอสุโขทัย-ลก จังหวัดนราธิวาส
ประวัติยืนยาวสมญานามยิ่งใหญ่

“เจ้าแม่โຕะโມะ”

ประวัตินิยายาวสมยาตามฝั่งโขง ของเจ้าแม่โตะโม่ะ

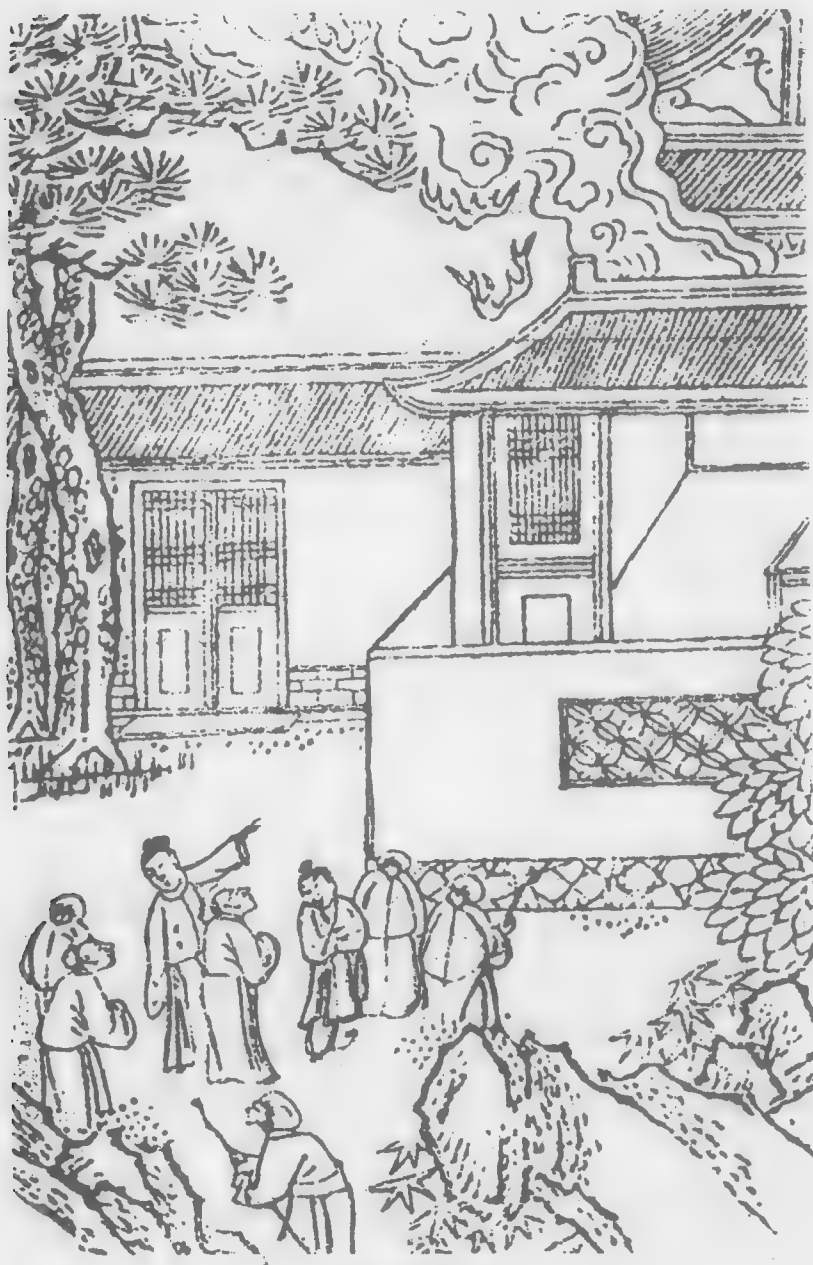
แต่ก่อนที่จะทราบรายละเอียดของงานในปีนี้ก็ทราบถึงความ
เป็นมาและประวัติของเจ้าแม่โตะโม่ะกันสักนิด ซึ่งหลายคนชนรุ่นหลังๆ
อาจจะไม่ทราบ ในตำนานที่เล่าสืบต่อกันมาช้านานว่า เจ้าแม่โตะโม่ะ
เดิมมีเชื้อสายจากบรรพบุรุษในราชวงศ์ตั้ง ผู้ตรวจราชการเมืองฮกเกี้ยน
มีบุตร 6 คน ชาย 1 หญิง 5 คน แต่บุตรชายมีร่างกายอ่อนแอ ผู้ตรวจ
ราชการเมืองฮกเกี้ยนจึงขอบุตรจากเจ้าแม่กวนอิมอีกสักคน จนกระทั่งปี
พ.ศ. 1503 (ทางจีน ตรงกับวันที่ 23 เดือน 3) ท่านผู้หญิงของผู้ตรวจ
ราชการเมืองฮกเกี้ยนก็ได้กำเนิดบุตรหญิงอีกคนที่ตำบล “หงหลอ” บนเกาะ
“เหมยโจว” ในมณฑลฮกเกี้ยน หลังจากเจ้าแม่ได้จุติมาสู่โลกได้ครบ 1 ขวบ
ก็ไม่เคยร้องไห้แม้แต่เพียงครั้งเดียว และเป็นเด็กที่ฉลาด อายุได้ 6 ขวบ
มีอาจารย์มาสอนวิชาให้ก็สามารถท่องตำราครั้งเดียวก็จำได้หมด และถ้า
มีเวลาว่างจากการเรียนหนังสือก็จะศึกษารัศมีจากท่านผู้หญิงผู้เป็นแม่
จนอายุได้ 13 ปี ได้มีนักพรตชราแนะนำท่านผู้หญิงว่า ถ้าบุตรได้รับการ
ชี้แนะทางธรรม อีกหน่อยก็จะสำเร็จบรรลุนิพพาน จากนั้นนักพรตก็ได้เป็น
ผู้ชี้แนะทางธรรมจนเจ้าแม่ซึ่งในทางธรรมเป็นอย่างดี และเมื่ออายุ 16 ปี
ขณะเจ้าแม่กับสาวใช้เดินเล่นในสวนใกล้ๆ บ่อน้ำ ก็ได้มีเขียนตนหนึ่งค่อยๆ
ปรากฏร่างจากบ่อน้ำลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้า สาวใช้ต่างวิ่งหนีกันหมด เหลือ
แต่เจ้าแม่ที่ยืนสงบนิ่งแล้วคุกเข่าลง จากนั้นเขียนก็ได้มอบคัมภีร์ให้เล่มหนึ่ง
แล้วเจ้าแม่ได้ศึกษาคัมภีร์จนชีวิตได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างพิสดาร ช่วย
ปกป้องขจัดมารคุ่มครองชาวประชา เท็นฟ้าไปตามท้องทะเลช่วยเหลือ
ผู้ประสบภัยในทะเลจนชาวบ้านที่อาศัยอยู่ริมทะเลซาบซึ่งในน้ำใจและ
ความดีของเจ้าแม่ จึงร่วมกันสร้างศาลไว้เพื่อสักการะบูชา จนกระทั่งปี

พ.ศ. 1523 (ทางจีนตรงกับวันที่ 9 เดือน 9) เจ้าแม่เพื่อความรุ่มรวยทางโลกจึงอยากจะอยู่อย่างสงบ จึงได้เดินทางสู่เหมยซาน (ภูเขาเหมย) บรรดาญาติพี่น้องเห็นเจ้าแม่เดินเหมือนมีก้อนเมฆปรากฏใต้ฝ่าเท้า มีลมพัดผ่านจนร่างเจ้าแม่ค่อยๆ หายไปในกลีบเมฆจนไม่เห็นร่องรอยตั้งแต่นั้นมา รวมอายุพันกว่าปีแล้ว

สำหรับความเป็นมาของศาลเจ้าแม่โตะโตะที่อำเภอสุโขทัย-ลกนั้นสืบเนื่องมาจากชาวฝรั่งเศสได้สัมปทานนาทองคำที่เขาโตะโตะ อำเภอสุโขทัย (ปัจจุบัน) มีกัปตัน "คิว" เป็นหัวหน้าคนงานและเป็นผู้ที่เคารพนับถือเจ้าแม่มาก่อน เวลาจะสำรวจขุดหาแหล่งทองคำจะอัญเชิญเจ้าแม่มาประทับทรง และมีอยู่ครั้งหนึ่งเจ้าแม่ในร่างทรงบอกว่าบริเวณที่สำรวจห้ามขุดแต่ชาวฝรั่งเศสไม่เชื่อจึงทำให้คนงานถูกดินพังทลายฝังเป็นร้อยๆ คน จนชาวฝรั่งเศสเชื่อและนับถืออีกทั้งลงทุนให้กัปตันคิวไปเมืองจีนอัญเชิญองค์จำลองของเจ้าแม่มาบูชาที่เขาโตะโตะและสร้างศาลที่ประทับให้ จากนั้นเมื่อประทับทรงเจ้าแม่ก็ชี้แนะจนขุดพบแร่ทองคำบริสุทธิ์จริงๆ ทำให้ชื่อเสียงของเจ้าแม่ดังระบือไปทั่วและชาวบ้านแถบนั้นได้ขนานนามเจ้าแม่ว่า "เจ้าแม่โตะโตะ" ตั้งแต่นั้นมา

ต่อมาไม่นานกัปตันคิวได้เสียชีวิตลงแล้วเกิดสงครามมหาเอเชียบูรพา (สงครามโลกครั้งที่ 2) ผู้คนจึงหนีภัยสงครามไปคนละทิศละทางโดยลี้ภัยมาองค์จำลองของเจ้าแม่พร้อมกระถางรูปไปด้วย แต่มีผู้ไม่หวังดีกลับเอาองค์จำลองทิ้งยังหุบเหว ด้วยความศรัทธาของเจ้าแม่ในคืนนั้นผู้ที่เอาองค์จำลองไปทิ้งเกิดปวดท้องอย่างรุนแรงและเสียชีวิตในเวลาต่อมา หลังสงครามยุติ "ก้านันฟ้า" ลูกชายกัปตันคิวได้ขึ้นไปยังเขาโตะโตะอันเชิญกระถางรูปลงไปที่หมู่บ้านเจ๊ะเหย อำเภอแฉ่ง เพื่อให้ชาวบ้านได้สักการบูชา ต่อมาผู้ใหญ่บ้านชื่อ "จุกไท" ได้นำกระถางรูปไปไว้ที่บ้านสามแยก อำเภอแฉ่ง และได้ทำองค์จำลองเจ้าแม่ขึ้นมาใหม่แล้วจัดงานฉลองให้เจ้าแม่เป็นงานประเพณีเรื่อยมาจนกระทั่งเจ้าแม่ได้ประทับทรง

บอกว่าเมื่อจัดงานครบ 5 ปีแล้ว ให้น้องค์จำลองพร้อมกระถางรูปไปไว้ที่
อำเภอสุนทรวิภาติ จากนั้นได้มี นายสรกุล กับ เจ้าแก้ว ร้านเบญจขจร
พ่อค้าในอำเภอสุนทรวิภาติ ผันเห็นหญิงคนหนึ่งบอกให้หาคนบริจาคที่ดิน
สร้างศาล จึงนำความผันไปเล่าให้คนจีนฟังและบอกลักษณะการแต่งกาย
ของหญิงที่ผันเห็นจึงทราบว่าเป็นองค์เจ้าแม่โตะโมะที่มาเข้าฝัน
นายสรกุล จึงบริจาคที่ดินสร้างศาลให้ และวันที่ 15 มกราคม 2495
เป็นวันเริ่มก่อสร้างศาลจนแล้วเสร็จและตั้งชื่อว่า "ศาลเจ้าแม่โตะโมะ"
พร้อมมีการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารกิจการภายในศาล และถือเอา
วันทางจีนวันที่ 23 เดือน 3 ซึ่งเป็นวันเกิดของเจ้าแม่จัดงานฉลองเป็น
ประจำทุกปีติดต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน

กำเนิดเจ้าแม่

๓๔

กำเนิดเจ้าแม่โตะโม่ะ

ในสมัยราชวงศ์เซ็ง ปีแรกของเจี้ยนหลง ค.ศ. 960 ภรรยาของ นายหลินวูโตะ นายทหารหัวหน้าหน่วยลาดตระเวนทหารชิงแวนจุน นางหวาง ให้กำเนิดบุตรหญิง 1 คน โดยเหตุที่ครบเดือนแล้ว เด็กทารก ยังไม่ออกเสียง ไม่ร้องเลยสักแอะเดียว จึงได้ตั้งชื่อว่า “ม้อ” แปลว่า เงียบ ตอนหลังยังมีเรียกเธอว่า “ม้อเหนียง” บ้างก็ว่า “ม้อจื้อ” เกี่ยวกับการเกิด ของ “หลินม้อ” ที่ภูเทียน บ้านเกิดของหลินโม่ะ ชาวบ้านมีนิทานพิสดาร เล่าสู่กันมา

ในครั้ง ภูโตะ ณ แถบชายทะเลที่ “อ่าวเหมยโจว” ได้มีกลุ่ม วายร้าย ปิศาจทะเลออกอาละวาดก่อวุ่น ผลักดันทำให้ทะเลปั่นป่วน เกิดคลื่นลมมรสุมคลื่นยักษ์เข้ากระหน่ำเรือพานิช เรือประมง ล่มจม จับคนไปกิน ตลอดจนบ้านเรือนชาวบ้านแถบชายทะเล พังเสียหาย ผู้คน สัตว์เลี้ยงล้มตายเป็นอันมาก เรียกสวนไร่นายับเียนอยู่เป็นเมืองนิตย

เทพแห่งภูเขา “จินกุษาน” ทนเห็นเหตุการณ์ของเหล่าร้ายนี้ไม่ไหว คิดช่วยเหลือปลดทุกข์ให้แก่ปวงชน จนสุดความสามารถ จนสุดความสามารถ ปิศาจทะเลนี้มีนามว่า “เหียนกง” มีวิชาอาคม เวทมนต์คาถากว้างไกล เก่งกาจมาก ยังมีลูกน้องตัวเอกอีกสองนาม 1. เรียกว่า “เซียร์หลี่เหียน” ผู้มองเห็นถึงพันลี้ อีก 1 คือ “หว่านหลี่เอ๋” ผู้ได้ยินหมื่นลี้ ได้ช่วย สอดส่องรับฟังข่าวคราว เรือปลาเรือพานิชย์ที่ล่องไปมาได้หาจังหวะ ปฏิบัติการร้าย นอกนี้ยังมีเหล่าพรายจรเข้า ภู เต่า ภูตทั้งหลายช่วยกัน ผลักดันให้เกิดลมพายุ ผู้คนล้มตายลงในทะเล ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ผู้คนบ้านแตกสาแหรกขาด หวาดหวั่นต่อเข้าไปสู่ทะเลหากินดำเนินชีวิต พวกเขาหวังที่จะได้เทพที่มีอิทธิฤทธิ์มาช่วยเหลือ จึงได้นำเรื่องเข้าแจ้ง

ต่อเทพ “พระภูมิเจ้าใด” และขอให้เขาได้กราบเรียนแก่ “เง็กเซียนฮ่องเต้” ผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ได้ทรงทราบ เมื่อ “เง็กเซียน” ทราบเรื่อง ก็ได้บัญชาให้พระโพธิสัตว์ “เจ้าแม่กวนอิม” ไปจัดการกับเรื่องนี้ เจ้าแม่กวนอิมหันไปพูดกับ “หลองหนี่” ที่อยู่ข้างกายว่า “หลองหนี่” ศิษย์รักตามที่พระภูมิเจ้าที่ได้ร้องเรียนมาว่าที่ “เหมยโจว” ทางใต้ของ “หนานกู่” ที่เขต “หมิงจง” ระหว่างนี้ได้มีเหล่าร้ายปีศาจทะเลก็ออกอาละวาด สร้างความทุกข์เข็ญเดือดร้อน แก่ชาวบ้านชาวเมือง อยากให้เธอได้ลงไปช่วยเหลือดับทุกข์ 1 ได้ปราบภูตผีปีศาจ 2. ได้คุ้มครองช่วยเหลือชาวบ้านชาวเมือง เมื่องานสำเร็จก็จะเป็นบุญเป็นกุศล จงสรรหาคนผู้ดีลงไปเกิดเพื่อปฏิบัติการ “หลองหนี่” กราบคำนับรับคำว่า “ศิษย์น้อยขอน้อมรับไปปฏิบัติ” พูดถึง หลินวูโตะ เดิมรับราชการเป็นนายตรวจอยู่กับ หมินหวางที่ 5 เมื่อพระองค์ได้เสียชีวิตไปก็เปลี่ยนเป็นราชวงศ์ซ่ง หลินวูโตะถึงช่วงนี้ได้ลาออกจากราชการเป็นสามัญชน หลบไปอยู่ที่ชายทะเลทำประมง หาปลาเป็นอาชีพ หลินวูโตะ สองฟัวเมียเป็นคนซื่อสัตย์รักชอบที่จะทำบุญให้ทานมักช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ

นายหลิน นางหวาง มีบุตรชาย 1 หญิง 5 โดยที่ขณะนั้นมักมีเภทภัยเหตุร้ายทางทะเลเกิดขึ้นอยู่เสมอ จึงมีความกังวลใจ กลัวว่ามีวันใดวันหนึ่งจะเกิดเหตุแก่บุตรชายของตน ที่ลงทะเล ช่วยทำมาหากินเมื่อถึงเวลานั้นจะทำให้ครอบครัวขาดผู้สืบสกุล เกิดมีความวิตกกังวลทุกรอบเดือนของวันพระจีน สองฟัวเมียได้ไปที่ ศาลเจ้าแม่กวนอิมจีน กราบไหว้เจ้าแม่ขอได้เมตตา กรุณาประทานบุตรชายให้แก่พวกเขาสักคนด้วย ขอทรงพระเมตตาเกิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลินฮูหยิน ตั้งจิตจุดธูปบูชาภวนา ขอด้วยความจริงใจทุกวัน

ในที่สุด ทำให้เจ้าแม่นึกสงสาร ครั้นแล้วในคืนวันหนึ่ง หลินฮูหยินได้ฝันไปว่า เจ้าแม่กวนอิม ได้ประทานเมตตาที่มีแสงเป็นประกายแก่เธอ 1 เม็ด และพูดว่า “เธอเป็นครอบครัวที่ปฏิบัติดี มีคุณธรรม รู้จักเห็นใจ

ช่วยเหลือผู้อื่น ในขณะที่ฉันมียาปฏิชีวนะให้แกเธอ 1 เม็ด ได้กลืนกิน เป็นรางวัลแห่งการมีคุณงามความดีของเธอ” หลินฮุยินได้ฟัง ดีใจยิ่งนัก รู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณา รู้สึกขอบคุณท่านเป็นอันมาก ได้กลืนกินยา เม็ดนั้นลงไปทันที และเธอก็ได้ตั้งท้อง ในขณะที่นั้นเป็นต้นมา ในปีต่อมา เดือน 3 วัน 22 ที่ชายหาดของ “ชินวานหลี่” เทพประจำถิ่น พระภูมิ เจ้าที่ได้รับสั่งการของ “เง็กเซียน” จาก “เทวทูต” “ด้วย” หลงหนี ได้รับ บัญชาจาก “เง็กเซียน” ในความประสงค์ของ “เจ้าแม่กวนอิม ให้ลงเกิด เป็นมนุษย์ เพื่อคุ้มครองบ้านเมือง และปกป้องปวงชน ในวันพรุ่งนี้ เวลา 7 นาฬิกา อันเป็นวันดี ยามมงคล ให้ลงเกิดในท้องที่ “เซียนเหลียง ก่าง” ณ บ้านของนาย “หลินวูโตะ” ในท้องของ “นางหวาง” ให้รีบเร่ง บอกข่าวกล่าวให้หมู่เทพเทพรักษ์น้อยใหญ่ ได้รับทราบ เมื่อใกล้ เวลา ขอให้ทุกท่าน เฝ้ารอฟังคำสั่งกันที่บ้าน “นายหลิน” พระภูมิรับ บัญชาสวรรค์ รีบแจ้งพระภูมิ “เซ้อลิ่ง” “หวางเฉง” เรียกประชุม หมู่เทพทั้งหลายชี้แจงแบ่งงานให้ต่างรับหน้าที่ ถึงเวลาเข้าประจำการ อย่าได้ขาดตกบกพร่อง

ในคำคินนั้น ท้องฟ้าใสสะอาด ไร้เมฆหมอก ดาว 7 ดวงเข้า ประจำที่ ทุกตำแหน่ง มีโคเมดาว 7 ดวง เทพองค์รักษ์ 64 องค์ แยก ประจำทิศทั้ง 8 ทิศ ทิศละ 8 องค์ ต่างถือธงประจำทิศ เตรียมรับ การลงมาเกิดของ “หลงหนี” เมื่ออาบน้ำชำระร่างกายแต่งหน้าแต่งตัว เรียบร้อยแล้ว เข้ากราบลาเจ้าแม่กวนอิมเสร็จก็ขึ้นนั่งบนอาสนะ สวดมนต์ “โพธิ์ไฉยจิง” ท่องคาถา “ตันซินโจ้ว” แล้วก็เตรียมตัวลงเกิดในโลกมนุษย์

เวลา 7 โมงเช้าของวัน 23 เกือบจะถึง ในขณะที่หลินฮุยิน เจ็บท้องกำลังจะคลอด ได้มีปรากฏการณ์อัศจรรย์เกิดขึ้น ในท้องฟ้า อัน สดใสในยามเช้า พลันกลายเป็นสีม่วง พื้นแผ่นดินสั่งสะเทือน ภูเขาสันไหว พร้อมกับมีลำแสงสีแดงพวยพุ่งมาจากตะวันตกเฉียงเหนือ สว่างเจิดจ้า บาดตา เข้าสู่ท้องนอนของ หลินฮุยิน ภายในท้องนอน สว่างโชติช่วง

ทอแสงสีแดงไปทั่วบริเวณ บนหลังคามีเกล็ดประกายแสงแวววับ มีกลิ่นหอมประหลาดหอมตลบอบอวนไปทั่ว ผู้คนในบริเวณใกล้เคียงต่างรุมมา มุงดูกันจนแน่นขนัด

ฉับพลันนั้น เสียงฟ้าลั่น ฟ้าร้องครืนครืน เหมือนในเดือนฤดูมรสุม ครืนครืน พื้นดินสั่นสะเทือน ภายในห้องแสงมีลึ่มสว่างเจิดจ้า กลิ่นหอมรุนแรงบาดใจ หลินฮุ่ยอินได้กำเนิดลูกหญิง “หลงหนี” ได้เกิดในโลกมนุษย์แล้ว หลินฮุ่ยอินเกิดลูกเป็นหญิง หลินฮุ่ยอินมีลูกชาย 1 หญิง 5 ขณะนี้ได้เพิ่มลูกหญิงอีก 1 รวมเป็นหญิง 6 คน เป็นที่ผิดหวังของสองพ่อเมีย ซึ่งอยากจะได้ลูกชาย โดยปาฏิหารย์ที่เกิดขึ้น ทำให้นึกว่าลูกสาวคนนี้ไม่ธรรมดา ก็นี้กรักเธออยู่เป็นอันมาก 1 เดือนผ่านไปลูกสาวที่เกิดใหม่ ไม่ได้ออกเสียงหรือร้องไห้เลยสักแอะเดียว ปากปิดเงียบอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นจึงได้เรียกชื่อเธอว่า “ม้อ” ซึ่งหมายความว่าเงียบ ตอนหลังมีเรียกเธอว่า “หลงหนี” หลินม้อ ภายหลังก็คือ “หมาโจ้ว” หรือ “เจ้าแม่ทับทิม” ที่ “รักษาบานเมือง ปกป้องประชาชน ให้ความอบอุ่นช่วยเหลือ ปวงชนทั่วไป”

๓๒๔

เจ้าแม่ท้องเที่ยวเด็ดดอกไม้

กล่าวกันว่า ขณะที่ หลินม้อ อายุ 13 ปี ได้มีนักพรตเต่าชรา ชวนทอง จาจิบุญมาถึงบ้านของเธอ ได้ถ่ายทอดการทำสมาธิวิปัสสนา นั่งทางในชั้นสูง ให้แก่ หลินม้อ นักพรตชวนทอง ผู้นี้มีวิชาเวทมนต์คาถา เก่งกล้าล้าลึก กว้างไกล ยากที่จะได้เข้าถึงความลึลับของเขา

ในวันหนึ่งขณะที่หลินม้อนั่งสวดมนต์อยู่ในห้อง เด็กข้างบ้าน ได้มาฟ้องแม่ของหลินม้อ นางหวางว่า “เมื่อตะกี๊ ม้อเหนียงได้ไปแอบเด็ดดอกเบญจมาศของบ้านผม” นางหวางรู้สึกแปลกใจ จับต้นชนปลาย ไม่ถูก ก็เมื่อลูกม้อสวดมนต์อยู่แต่ในห้องสวดมนต์ ไม่ได้ออกไปไหน ไม่ได้ออกจากบ้านสักก้าว แล้วจะไปแอบเด็ดดอกเบญจมาศที่บ้านเขาได้อย่างไร นางหวางคิดอย่างไรก็นึกไม่ออก

“อาป่าว, เธอไม่ได้ดูคนผิดนะ” นางหวางว่า

“ไม่! ผมเห็นจะตะกี๊เขานี้แหละ”

เด็กพูดอย่างซิงซังมันใจ “พอผมร้องทัก เขาก็เดินหนีไป ผมตามมาถึงนี้ก็หายไปไม่เห็นม้อเหนียง”

“เมื่อเช้าก็ฉันอยู่ที่ห้องหนานี้แหละ เขาอยู่ห้องหลังสวดมนต์ จนเดี๋ยวนี้ยังไม่เลิกแล้ว ลูกม้อจะไปเด็ดดอกไม้บ้านเธอได้อย่างไร ฉันถึงงี้เหมือนกัน” นางหวางได้แทนลูกสาวว่า “อาป่าว, เธอฟังดูซิ เขายังสวดมนต์อยู่ข้างในเลย”

เด็กไม่เชื่อ เดินเข้าไปข้างใน ซะโงกดูเห็นหลินม้อนั่งเรียบร้อย ตัวตรง อยู่ที่หน้าโตะหนังสือ กำลังตั้งใจสวดมนต์ซึ้งมวยผมเธอมีเบญจมาศสีเหลืองสด เหมือนเพิ่งเด็ดมาใหม่ใหม่เสียบอยู่ ที่แรกอาปาวนึกจะเข้าไปต่อว่าเธอเรื่องเบญจมาศสองดอกนั้นเป็นของบ้านเขาที่เพิ่ง

เด็ดมา แต่เห็นมือเหนียว กำลังก้มหน้าก้มตา ตั้งใจสวดมนต์ แต่ละคำ แต่ละช่วงเป็นจังหวะชัดเจน เสียงดังน่าฟัง เหมือนถูกสะกดจิต เขายืนที่ออฟอยู่ที่หน้าประตู

ในขณะนี้ยายชีรูป 1 เข้ามาเรียไรเงินบุญ นางหวางถามยายชีอยู่สำนักไหน ยายชีตอบว่า “อ๊ตตะมาอยู่วัดชีซานชื่อ” นางหวางมอบเงินทำบุญให้สองตำลึงเงิน ยายชียกมือขึ้นทำใจจะอื้อว่า “ขอให้คุณนายทั้งบ้านสุขสำราญ” หันหลังจะเดินออกไป จากห้องหลัง หลินม้อวิ่งออกมาจากหลังห้อง ยายชีบอกว่า “โกฎ ยายวันนี้ที่วัดชีซานชื่อ ดอกเทียะชู้บาน ยายกรุณาให้หนูเหนียวสักดอกนะคะยายชา”

ยายชีนึกว่าเด็กคนนี้เที่ยวพูดพล่ำมชีซานชื่อ ห่างจากที่นี้สิบกว่าลิ เธอจะรู้ได้อย่างไรว่าวันนี้ดอกเทียะชู้บาน จึงถามว่า “เจ้าหนูน้อย ลูกไปที่อารามของยายเมื่อไร ถึงได้รู้ว่าวันนี้ดอกเทียะชู้บาน”

“ยาย หนูไปเพิ่งกลับมาเมื่อตะกี้เนี่ยเอง ยายไม่อยู่หนูจึงไม่กล้าเด็ดเอา”

หลินม้อตอบยืมยืม

“เออ! เขานักศึกษาอยู่ในบ้านรู้ซึ่งเรื่องได้หล้า”

นางหวางชำเลืองดูลูกสาว หันมาพูดกับยายชีว่า “โกฎ ยายอย่าฟังมัน เด็กคนนี้เหลวไหล”

ยายชี กลับว่า “เมื่อเข้าอ๊ตตะมาออกมา ไม่ได้สังเกต ไม่รู้ว่าดอกเทียะชู้บานไหม วันหลังถ้ามีบาน ยายจะให้เธอ 1 ดอก”

“ยาย โกฎ จริงนะ ขอบคุณยายมากคะ” พนางพนมมือไหว้ ยายชี ขอบคุณ หลินม้อตื่นเต้นดีใจออกนอกหน้าจนเห็นได้ชัด

“เจ้าหนูน้อย ยายพูดอะไร เชื่อถือได้นะ”

“ขอบคุณคุณยายคะ หนูจะตามยายไปวัด”

“พันปี เทียะชู้ออกดอกแล้ว บ้านเมืองจะได้สงบสุขเสียที ยายชีปัน และพูดว่า “เจ้าหนู ว่างว้างไปเที่ยวอารามยายบ้างนะ”

“ขอบคุณ คุณยายคะ ยายค่อยๆ เดินนะคะ”

หลินม้อตามออกไปส่งยายซีถึงประตูรั้ว แล้วกลับเข้าห้องหลังสวนมนต์ ยายซีเดินไปเรื่อยไรเงินบุญต่อที่หมู่บ้านใกล้เคียง ได้เงินอีกจำนวนหนึ่ง ก็กลับวัด จะอย่างไร ยายซีก็คิดไม่ถึงว่า ต้นเทียนชู้ก็ต้นที่ปลูกมานานปี มากแล้ว มาออกดอกในวันนี้ สีแดงรือๆ ของดอก ร่องรับด้วยเขียวสด ของใบดูเด่นสวยงามยิ่ง ที่น่าแปลกที่สุดคือ ยายซีกลับเข้าวัด พอล้างหน้าเสร็จ เงยขึ้นเห็นหลินม้อยืนยิ้มแฉ่งอยู่ตรงหน้า

เธอวอนขอต่อยายชีว่า “ยาย โกฎ ขอดอกเทียนชู้ให้หนึ่ง 1 ดอกนะคะ นะคะยาย”

“เจ้าหนู เทียนชู้มันไซ้ว่าจะออกดอกอยู่บ่อยๆ นะ” ยายซีให้เธอตีมหาและพูดว่า “นี่คือการโชคดี เป็นบุญของเราชาวพุทธที่ ดอกเทียนชู้บาน บุญคลรรรมดาทั่วไป ไม่ได้เที่ยวเด็ดเอานะ”

“ยาย โกฎ ขา หนูขอเพียงดอกเดียวเท่านั้นคะ นะคะคุณยาย ดอกเดียวเท่านั้นคะ คุณยายเพียงดอกเดียว ขอให้หนูเถอะคุณยายขา” หลินม้ออ้อนวอนขอแล้วขออีก

“เจ้าหนูน้อย รักชอบดอกไม้ เดี่ยวยายเด็ดดอก 1 ให้แก่เธอ” ยายซีพูดอย่างจริงจัง

“สิ่งที่ยายพูดเชื่อได้นะ”

“กราบขอบคุณ คุณยายมากคะ”

หลินม้อ รับดอกเทียนชู้จากมือยายซีด้วยสองมือ กราบขอบคุณ ยายซีแล้วก็ลากลับเดินจากไปด้วยความร่าเริง ตัวเบาละล่อง เป็นที่น่าอัศจรรย์ ยายซีส่งหลินม้อพอดถึงหน้าประตูวัด เธอก็หายตัวไป ยายซียืนนิ่งดื่มด่ำอยู่ครู่ 1 พนมมือขึ้นอธิษฐานต่อฟ้าว่า “ออมิทโรพุทธ”

๓๔

ใช้มือสร้างเครื่องเสียงท่ายเหล็ก

เล่ากันว่าในสมัยห้องที่อ่าวเหมยโจว โดยที่ปีศาจทะเลได้ออกอาละวาดผลักดันให้เกิดคลื่นลมมรสุมอยู่เสมอ ไม่มีความสุข หลินม้อได้คิดหาหนทางที่จะปราบปรามเหล่าร้ายนี้เสีย เพื่อความสุขของชาวบ้าน มีอยู่วันหนึ่ง หลินม้อกลับเข้าห้องของตัวเอง จัดโต๊ะบูชา จตุรูปเทียนขึ้นที่โต๊ะพระ นำเอา “ยันต์ทองวิเศษ” สำหรับกำราบปีศาจปราบมาร ออกมาหันไปทางทิศตะวันตก อธิษฐานขอวิธีปราบมารที่ “ยันต์ทองวิเศษ” ก็ปรากฏเป็นตัวอักษรสองแถวว่า

“อยากปราบผีทะเล จงสร้างเครื่องเสียงท่ายเหล็ก”

หลินม้อที่เฉลียวฉลาดเกิดปฏิภาณเข้าใจในทันทีว่าใช้กระถางรูปเหล็กสำหรับเป็นสื่อติดต่อกับสวรรค์ เพื่อเชิญขอให้เจ้าแม่กวนอิมผู้เซแห่งทะเลได้ โปรดมากำราบหมู่มารปีศาจทะเล

ในชนบท ในหมู่บ้าน ขณะนี้ยังมีกล่าวขานกันอย่างกว้างขวางถึงเรื่องหลินม้อ เมื่ออายุน้อยๆ

ใช้ฝ่ามือเป็นเบ้ารับเหล็กละลายหลอมเครื่องเสียงท่าย ในวันนี้เพื่อที่จะสร้างเครื่องเสียงท่าย หลินม้อกับเพื่อนหญิงไปดูเขาหลอมกะทะเหล็ก การจะหลอมกะทะ นายช่างจะนำเหล็กที่หลอมละลายแล้วเทลงในเบ้าทำเป็นกะทะ

เมื่อหลินม้อกับเพื่อนๆ มาถึง ต่างซุบซิบพูดคุยกันคึกๆ คักๆ พวกเขาก็อล่อกันไม่ได้ กะทะหล่อเสร็จเปิดเบ้าออกมา ไม่ทันไร ก็ปากแหง นายช่างก็ต้องทุบเข้าเตาเผาหลอมใหม่

ขณะนี้พอดีมีชาวประมงคนหนึ่ง นำกะทะรั่วใบหนึ่งมาขอให้ปะให้ทันที เพราะที่บ้าน เมียกำลังทำกับข้าวอยู่ นายช่างหยิบมาก็รีบ

จัดการให้ เหล็กที่เผาละลายจนแดงกำ เมื่อเทลงไปปะรูรั่ว ก็รวมตัวเป็นก้อนขึ้นตะกรัน ต้องเคาะออกปะใหม่ ติดต่อกัน 3 ครั้งแล้ว ทำไม่สำเร็จ นายช่างหาสาเหตุไม่ได้ รู้สึกเดือดดาล ปวดหัว ขณะนั้นได้ยินเด็กหญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ กลุ่มนั้น พร้อมส่งเสียงกันร้องว่า “ไปเตนัย ไปเตนัยโว, หุยไปหุยหะโว, ๆๆ”

“พวกนี้ นี่เองที่มาก่อความทำเหตุ อ้ายเด็กผีทำวุ่น ไป ไป ไป” นายช่างตะโกนไล่

“ขอให้อาจารย์นายช่างหล่อเซ็นไปยี้ให้คู่ 1 แล้วพวกเราก็จะไป” หลินม้อ พุดขอร้อง

“เข้าหล่ออยู่ไหน”

“เข้าหล่ออยู่นี่” หลินม้อว่าพลางยื่นมือน้อยที่ขาวผ่องอ่อนละมุน ทำเป็นกอบคูนนั้นออกไปต่างเป็นเข้า

“นี่, เข้าอยู่นี่” นายช่างหล่อเหล็กรู้สึกลำบากใจ นึกจะเอาเหล็กละลายที่แดงกำดอกไฟปริประนีเทลง แต่ก็กลัวที่มีมือน้อยๆ ของหลินม้อ จะเผาไหม้ ไม่กล้าที่จะเทลงไป

“เร็ว, เร็ว, เร็ว, ชี้” หลินม้อยื่นมือใกล้เข้าไปเร่งอีก นายช่างหล่อเหล็ก มินๆ เมาๆ ไม่รู้สึกตัว ดุงๆ ค่อยๆ บรรจงเทเหล็กละลายที่แดงฉานนี้ลงในฝ่ามือของหลินม้อ เสียงดังฉ่า มีไอน้ำพุ่งออกมา หลินม้อทำมือหย่าหย่า เหมือนขยาดินเช่นไปยี้ก็เกิดเป็นรูปเป็นร่าง มือของเธอไม่รู้สึกอะไรเลย ไม่มีแม้แต่รอยแดง

นายช่างหล่อกะทะตะลึงดูจนปากอ้า ตาค้าง พุดอะไรไม่ออก อยู่เป็นนาน เมื่อหลินม้อจะจากไปถึงได้ตะกุกตะกักว่า “มือ มือ มือของ เธอ เธอ” หลินม้อเม้มปากยิ้มน้อยๆ พุดว่า “ขอบคุณท่านนายช่าง” ไค้งคำนับอย่างงาม แล้วจากไป พวกเขาต่างหัวเราะจูงมือกันกลับไป

นายช่างหล่อกะทะหน้าเครียดเหงื่อไหลไคลยศ พุดกับตัวเองว่า “เด็กอะไรไม่รู้! ไม่ใช่คนเกิดใช้มือรับเหล็กหลอมแดงฉานยังไม่เป็นไร

ต่อไปคง

ในชนบทเล่ากันว่า หลินม้อเป็นธาดุน้ำ น้ำสยบไฟ ฉะนั้น
มือของเธอจึงไม่โดนความร้อนลวกไหม้ เดียวนี้ ขณะที่ศาลเจ้าของ
“อมาโจว”บนแท่นโตะบูชา ยังมีอยู่เช่นไป๋เครื่องเสียงหายที่ทำด้วย
ไม้หรือไม้ไผ่ เป็นรูปเดือนเคียวโค้งเว้า ประจำอยู่ นั่นคือของจำลอง
เช่นไป๋เหล็กของหลินม้อในอดีต เพลงพื้นเมืองว่า

อานุกาพ	กำจัดภูตผีปีศาจ	แต่งตั้งให้เป็น
อัญมณี	ตำหนักเจ้าแม่กวนอิม	ผิดกฎสวรรค์
อิทธิฤทธิ์	โอรส 3 พระยานาค	ดื่มเหล้ามั่งคั่ง
ปาฏิหาริย์	คลืนตอบลมสงบ	ของขวัญนี้ให้
ขลัง	เจ้าแม่แห่งทะเล	มีเหย้ามีเรือน
เต้าจี้		ล้ำแดงเดช

๓๔

เสกหญ้าเป็นขง ช่วยเรือวานิช

“หลินม้อ” ตั้งแต่ไปมองบ่อได้ “ยันต์ทอง” มา มักอยู่แต่ในห้องทำสมาธิ นั่งทางใน ถอดวิญญานออกท่องเทียวอยู่เสมอ วัน 1 หลินม้อรู้สึกกระวนกระวายใจ ไม่เป็นสุข ก็พูดกับพ่อว่า “อาป้า. วันนี้จะมีเหตุเดือดร้อน ภัยทะเลที่ทางใต้ของ “เหมยเกียบ” ทางเหนือของ “เหมยอี่” ขออาป้าไปช่วยด้วยกัน หลินหุยโตะ เห็นว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น จึงว่า “หนี่ เดี่ยวนี้โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว อย่าเที่ยวคิดฟุ้งซ่าน” หัง ซิ่น หัง กุ้ย สงสัยโน่นสงสัยนี่อยู่ทั้งวัน วันนี้แกก็อยู่ในบ้าน สวดมนต์อยู่ทั้งวัน จะไปรู้เรื่องนอกทะเลได้อย่างไร ไม่เอาอย่าเหลวไหล”

“อาป้า. ไม่เชื่อมาเราไปดูด้วยกันเดี๋ยวนี”

หลินม้อต่อว่าพ่อว่า “อาป้า ไม่ใช่เคยพูดเสมอว่า ช่วยคนเหมือนช่วยไฟ ชานิดเดียวก็ไม่ได้” หลินหุยโตะ ไม่รู้จะว่าอย่างไร ได้แต่ตามลูกสาวออกไปทะเลด้วยกัน

พ่อลูกสองคน พายเรือ “สำปัน” น้อยไปด้วยกันครู่เดียว ก็ออกพ้นปากอ่าวไป ขณะนั้นนอกทะเลใกล้ “เหมยเกียบ” มีเรือเล็กหาปลา ลำหนึ่งชนเอาหินโสโครกใต้น้ำจมลง ประมงแก่คนนั้นกำลังตะเกียกตะกายอยู่ในคลื่นที่ซัดใส่ ลอยคออยู่ไปมา

หลินโตะมือไวเท่าตาเห็น นำสำปันเข้าประชิด ช่วยประมงแก่คนนั้นขึ้นมาบนเรืออย่างรวดเร็ว และก็ส่งเขาขึ้นฝั่งที่หาดเหมยเกียบ ประมงแก่ผู้นั้นก้มลงโขกค้ำับ กราบขอบคุณ หลินหุยโตะที่กรุณาช่วยชีวิต หลินหุยโตะว่าท่านพี่ไม่ต้องมากพิธี” หลินม้อรีบเข้าพุงประมงแก่ผู้นั้นลุกขึ้นว่า “ตัวเจ็ก ท่านพวไปไม่นานเลย” ประมงแก่ผู้นั้นน้ำตาไหลพรากด้วยความขอบคุณ ไม่รู้จะว่าอะไร ได้แต่ผงกหัวทักๆ

หลินม้อ กระโดดขึ้นเรือพลางหันไปพูดกับประมงแก่ผู้นั้นว่า “ตัวเจ็ก, ท่านกลับไปเถอะ พวกเราจะไปมัยโจว” โดยไม่ต้องรอฟังคำตอบประมงแก่ผู้นั้น ลำบ้านน้อยพุ่งออกจากราวติดปีกมุ่งสู่มัยโจวโยย เกาะมัยโจว

เมื่อเรือเทียบเกาะ สองพ่อลูกก็ป็นขึ้นไปทีบนเขาไมยโจวซาน เจาในเกาะ หลินโตะให้พ่อนั่งลงสูบยากล่องพักพ่อน ตัวเขาเองสองสายตามองไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ กวาดสายตาไปมาในท้องทะเลที่เต็มไปด้วยหมอกควันดูชาวโพลน ไม่เห็นมีเกาะและเรืออะไรเลย จึงได้หันไปถามพ่อก่อนว่า “อาป้า, “โหวกยูต่าว” เกาะเต่าอยู่ทางไหน”

หลินหุยโตะ ใช้กล้องยาสูบชี้ไปทางตะวันออกเฉียงใต้ว่า “โหวกยูต่าว” เกาะเต่าอยู่ตะวันออกเฉียงใต้โน้นห่างจากที่นี่หลายสิบหลี่”

“ลักษณะของที่นี่เป็นอย่างไร” หลินม้อสอบถาม ที่นั่นมีหินปะการังมากมายเรียงรายอยู่รอบๆ เกาะ ของที่จมอยู่ใต้น้ำอีกนับไม่ถ้วน เรือที่ผ่านไปมา ถ้าเจอหมอกหรือลมพายุพลัดหลงเข้าไปชนเอาหินโสโครกเหล่านั้นเข้าก็จะเกิดอันตรายได้ง่ายๆ หลินม้อว่า “วันนี้มีหมอกจัดพวกเรือทั้งหลายคงจะต้องประสบเหตุแน่”

“นั่นก็อาจเป็นไปได้” หลินหุยโตะพูดพลาง ลั่นหัวแล้วสูบยา กล่องต่อ

ในขณะนี้ มีเสียงร้องเรียกให้ช่วยแว่วมา หลินหุยโตะ รู้สึกแปลกใจบอกไม่ถูก ส่วนหลินม้อยืนยันขึ้นว่า อาป้ามีเรือสินค้าลำ 1 ชนเอาหินปะการังที่เกาะเต่า” อาป้า, มองเห็นไหม. หลินหุยโตะ มองไปทางตะวันออก ชะเง้อแล้วชะเง้อ กล่าวกับลูกสาวว่า “เกาะเต่าอยู่ไกลถึงขนาดนั้น แล้วแกมีวิธีใด”

“ป้าวางใจ, ลูกมีวิธี” หลินม้อตอบอย่างมั่นใจ การร้องขอความช่วยเหลือ ก็ดังมาอีกจากในทะเลหมอก กระแสเสียงแผ่วเบา มีแต่เธอเท่านั้นที่จะได้ยิน หลินม้อรู้สึกเครียด ชัดใจระคนกัน ที่มีหมอกมาบดบังการมองเห็น ทำให้เห็นไม่ชัดเจน เธอล้วงเอายันต์ทองวิเศษออกมา

อธิษฐาน ทันใดนั้นก็บังเกิด มีแสงเข้ากวางสาดแสงไปทั่ว เมฆหมอกที่ปกคลุมอยู่ก็ซัดไปสิ้น

ขณะนี้หลินห่วยโตะผู้พ่อพอจะมองเห็นเรือที่ประสพเหตุอยู่รางๆ ในใจลึกๆ รู้สึกว่าลูกม้อคนนี้ไม่ธรรมดา ไม่ใช่ผู้ที่จะต้องซังอยู่กับเหย้ากับเรือน เธอมีญาณความสามารถพิเศษ ที่รู้สึกนึกถึงเหตุการณ์ล่วงหน้า ในใจรู้สึกยกย่องเธอ เหตุ 1 ยังไม่ทันแล้วเสร็จ อีกเหตุการณ์ก็ต่อมามีติดๆ ในขณะนั้น ท้องทะเลก็เริ่มปั่นป่วน มีลมพายุพัดมา ผลักดันให้เกิดลูกคลื่นใหญ่ เรือพาณิชย์ทั้งหลายเอนเอียงโยกเยกโคลงเคลงไปมา จะล่ม หลินม้อขึ้นไปที่ชายหาด ถอนต้นหญ้ามา 1 กำมือ นำมาขยี้ๆ ปากก็ว่ามนต์คาถา แล้วเป่าไปทางทะเล ชัดหญ้าในมือลงไป พร้อมรำมนต์เป่าสาทิบไป เหตุอัศจรรย์ก็เกิดขึ้นปรากฏมีท่อนซุงมากมาย ว่ามาก็แปลกทุกท่อนซุงเหมือนรู้ภาระกิจต่างพุ่งมุ่งสู่เกาะเต่า เข้ากระหนาบพยุงเรือทั้งหลายไว้ ในครู่ต่อมามีคลื่นสงบทะเลเรียบขาวเรือทั้งหลายปลอดภัยพวกเขาต่างโธ่ร้องชัยโยกันนึกว่าฟ้าเบี่ยงบนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทานความคุ้มครองให้เรือพาณิชย์นี้มาจาก “เจอะเจียง” ผ่านโจรภัยต่ำเกาะเต่า ประสพกับหมอกควันบดบัง ไม่เห็นเกาะเต่า ไม่รู้ทิศทางเรือลอยไปตามน้ำชนเข้ากับหินปะการัง ท้องเรือแตกทะลุ ขณะที่เรือกำลังจมลงโชคดีที่หลินม้อได้เสกหญ้าเป็นซุงเข้ามาช่วยพยุงไว้

พวกเขาต่างทั้งหลายที่มากับเรือรู้สึกแปลกใจพวกเขาอุดูรู้ว่เรียบร้อย จัดสินค้าที่เข้ามาเสร็จท่อนซุงทั้งหลายก็หายไปหมด ภายหลังเรือมาถึงเหมยโจว ตกแต่งเรือให้ดีเหมือนเดิมสอบถามพวกเขาชาวบ้านได้ความว่านี่คือ อภินิหารของ เชินโกวหลินม้อ เสกไม้พยุงเรือช่วยเอาไว้ พวกเขา ก็ขึ้นบก กราบคำนับขอบคุณที่เชินโกวได้กรุณาช่วยไว้

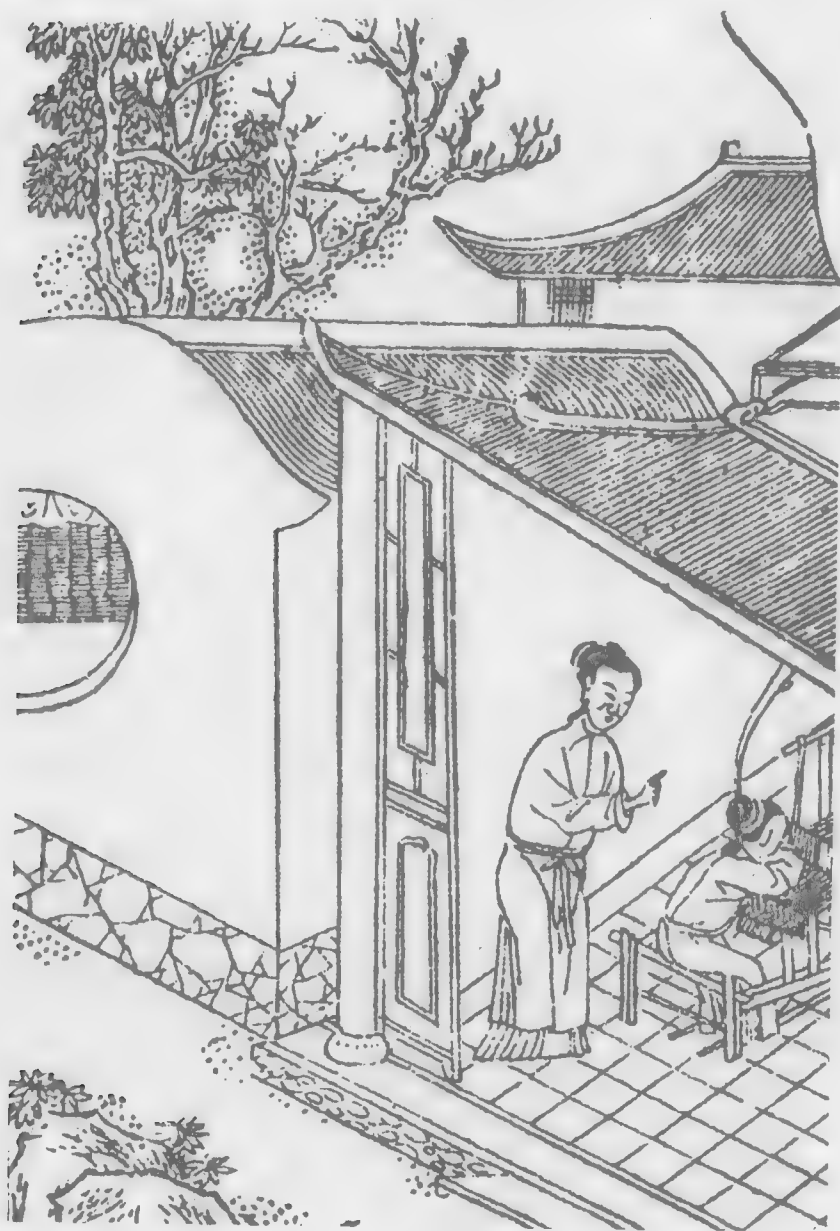
๓๔

ปอปานป้อนว้าวช่วยสาวด้าย

เจ้าแม่ เมื่อขณะยังเป็นเด็กมีนิสัยอ่อนโยนชอบช่วยเหลือผู้อื่นเธออยู่กับบ้านวันวัน ชยัน อดทน ศึกษาวิชาแพทย์ ช่วยรักษาชาวบ้าน สอนให้พวกเขาฝีมือน่ายป้องกันโรคภัยไข้เจ็บได้รับความชมเชยเป็นอย่างมาก เมื่อเป็นงานสาธารณะประโยชน์แล้วมือเหยิงเธอจะขยันขันแข็งเข้าช่วยอย่างเต็มใจเต็มความสามารถและบ่อยๆ เธอจะช่วยชาวบ้านคลายทุกข์แก้ปัญหา ส่วนงานของทางบ้านเธอไม่ค่อยได้ช่วยทำอะไรเลย ในปีนี้เจ้าหว่างจะแต่งงานออกเรือน แม่ อาไซ้ และพี่ๆ ทุกคนมีงานยุ่งไปหมดทุกคนตื่นแต่เช้าตรู่ช่วยกันทำไปจนมืดค่ำสาวปาน, เก็บไหม, กรอไหม, ทอผ้าไปจนมือค่ำ งานอื่นๆ อีกมากโดยเฉพาะจัดเส้นใยเก็บเส้นด้ายใช้ปอปานผ่าออกเป็นเส้นละเอียดปั่นเป็นด้ายกรอเก็บไว้ทอผ้า นี่คือนงานที่ยากของผู้หญิงคุณแม่หว่างเห็นยังมีปอปานอีกยี่สิบสามสิบซึ่งยังไม่ได้ปั่น รู้สึกกังวลเป็นอันมากจึงได้เรียกมือเหยิงมาช่วยจัดเก็บเส้นใยคุณแม่หว่างหอบปอปาน 1 มัด ราว 5 ซึ่งส่งให้ลูกสาวคนเล็กและว่า “อาม้อ อ่า ตอนนี้เธอจะต้องหัดทำงานบ้านบ้าง อย่าเอาแต่ทะเล่นดะลอนไปทั้งวันนี้ปอปานมัดนี้ราว 5 ซึ่งแกจงเอาเอาไปแกะปั่นเป็นเส้นด้าย กำหนดให้แล้วเสร็จภายใน 3 วัน” หลินม้อไม่ว่าอะไรรับปอปานจากแม่มาแล้วกลับเข้าห้อง ฝ่ายแม่ยิ้มละมัยด้วยความดีใจที่เห็นลูกสาวของตนว่านอนสอนง่ายนึกไม่ถึงว่าหลินม้อเมื่อเอาปอปานเข้าห้องก็วางกองไว้ที่มุมหนึ่งก็ออกไปนอกบ้านเที่ยวเตร่ทะเล่นดะลอนไปช่วยชาวบ้านบรรเทาทุกข์ บำรุงสุขต่อไปใครมีเรื่องเดือดร้อนอะไรก็ไปทหาอาม้อเหยิงช่วย บางครั้งเขาออกไปที่ชายหาดสำรวจดูท้องฟ้า ดูทะเล

บางครั้งและบ่อยๆ ที่เขาได้ตามพี่ชายคนเดียวของเขาออกทะเล ไปตกปลาทอดแหพากันจับปูปลาที่น่าแปลกก็คือถึงวันครบกำหนดโดยไม่รอให้แม่ถามหา หลินม้อก็ยกเอาเส้นไหม 1 ลังใหญ่ออกมาจากห้องนอน เส้นไหมเล็กละเอียดสมน้ำเสมอเท่าๆ กันเธอยิ้มละม้ายส่งให้แม่ว่า “แม่ป้อป่าน 5 ชั่ง ของแม่เสร็จเรียบร้อยแล้วดูซิงามไหมแม่” คุณแม่ เห็นแล้วอึ้งไปเลยพูดอะไรไม่ออก นึกในใจว่า “ก็วันมานี้ไม่เห็นนางม้อ มันทำอะไรเลยเอาแต่เที่ยวแล้วแกะเส้นมาได้อย่างไร” พวกพี่ๆ กับอาซ้อ รู้แล้วไม่ค่อยจะยอม พวกเขาได้ชุมนุมกันว่า “พวกเราทุกวันแต่เช้าตรู่ถึง ค่ำมืด เพิ่งจะได้เส้นใยไม่กี่ตำลึง นี่เขาทุกๆ วันมัวแต่ไปโน่นมานีมัวไปก็ มัวมาแล้วจะแกะเส้นใยนี้มาได้อย่างไรหรือว่าเขา.....” พวกเขาซุบซิบ ประึกษากันเป็นที่ตลกขบขันแล้วจึงได้เอาป้อป่านที่เหลือทั้งหมดก็ลอบซิ่ง มัดเรียบร้อยร้อยนำส่งให้หลินม้อและว่า “น้องม้อช่วยพี่ด้วยเถอะทั้งหมด เหลือแค่นี้แหละ” ม้อเหนียงไม่ว่าอะไรรับป้อป่านไว้โดยไม่ได้แย่ง ใน คำคืนของวันนี้พวกเจ้เจอกับอาซ้อก็ไปที่ห้องของม้อเหนียงเมื่อใกล้ถึงก็เก็บ มือเก็บดินค้อยค้อยย่างเข้าไปอย่างระมัดระวัง แอบมองเข้าไปทางช่อง ประตูข้างในเงิบกริบไม่เห็นมีใครม้อเหนียงไม่อยู่ไม่รู้ไปไหน พวกเขาจึง ได้จุดโคมออกเที่ยวหาจนทั่วทุกมุมห้องวกไปวนมาก็ไม่พบ แล้วเดินอ้อม ไปทางเฉลียงนอกในที่สุดไปถึงทางที่อีกด้านหนึ่งเป็นคอกวัวได้ยินมีเสียง เคลื่อนไหวอยู่เบาเบา จากช่องประตู “ไอ้โธ่สวรรค์ พวกเขาเห็นหลินม้อ เอาป้อป่านเหล่านั้นไปเลี้ยงวัวป้อป่านเป็นพ่อนๆ ส่งเข้าปากแม่วัว วัวตัว นั้น เจ้ 5 คิดที่จะไปบอกมามาดูเจ้ใหญ่ห้ามเอาไว้พวกเขาเห็นแม่วัวตัว นั้นเคี้ยวอยู่หงับหงับคำแล้วคำเล่าอย่างอเร็ดอร้อยคำโตคำแล้วคำอีกส่วน ม้อเหนียงก็ท้องมนต์ร้ายคาตาไปพลางเบาๆ เหมือนกับพูดอะไรกับแม่วัว ตัวนั้นมือนั้นลูบอยู่ที่หัววัวแล้วก็หลบหลัง ตามด้วยกดๆ ท้องแม่วัว แล้ว เคลื่อนไปด้านหลังเอามือสาวเส้นไหมออกมาจากช่องทวารของแม่วัวตัวนั้น

วางลงแข่งส่วนแม่วู้ก็กินเอากินเอาไม่หยุด มือเหนียวอยู่ข้างหลังสาวเอา สาวเอาครูเดียวก็เต็มล้งเส้นไหมอะเอียดมะมั่วเสมอกี่ไม่ขาด รวากับแม่หมอนคายชดใบ เจ้ทั้ง 5 กับอาซ้อดูเสียเพลินไม่ขยับ ไม่รู้ใครทำเสียง “โอ๊ะ” แม่วู้สะดุ้งตกใจ ถอยไปนิดหน่อยทางแกว่งไปปิดเอาเส้นใยขาด หลินม้อรู้ว่าความลับของตนถูกเปิดเผยโดยอาเจ้าอาซ้อกลัวว่าจะผิดกฎสวรรค์จึงได้ขอร้องให้พวกเขาจงอย่าได้บอกให้พ่อแม่รู้ อย่าได้ให้เรื่องนี้แพร่ขยายออกไปในภายหลังจะได้ช่วยพวกเขาทำอีกพวกพี่ๆ อาเจ้ อาซ้อทุกคนก็รับปากที่จะไม่แพร่พรายออกไปให้ใครรู้เขากล่าวกันว่า “ไซ่ถึงมิดก็ยังมีชอก” หลินม้อจูงวู้สาวไหมเรื่องแปลกครั้งนี้ผู้คนในหมู่บ้านก็รู้กันทั่วพวกเขาว่าแม่วู้ที่ป้อนป้อป่านสาวไหม” ตัวนั้นคือ “โคเทพ” ผู้ใกล้เคียงพี่น้องญาติมิตรยังได้ล้งล้งขอให้หลินม้อช่วยสาวไหมให้

เจ้าแม่พุดช่วยชีวิตพ่อ

๓๘

เจ้าแม่ฟุบทุกช่วยชีวิตพ่อ

กล่าวถึงสมัยแผ่นดินซ่งในปี “ไถผิงซิงกั๋ว” โดยการที่ภูต
 แห่งแล้งทำเหตุปีศาจทะเลอาวาด พลิกผันทำให้เกิดลมร้อนแห้งแล้ง
 ภูเขาแห้งแล้ง ทะเลเดือด โดยอาชีพรบประชาชนชาวประมงชายทะเล
 จำเป็นที่จะต้องออกเรือหากุ้ง ปู ปลา มาเป็นอาหารดำรงชีพในเดือน 9
 ของปีนั้นฤดูใบไม้ร่วง กำลังจะหมดสิ้นครอบครัวของหลินหุยโตะบิดา
 หลินม้อก็เช่นกันหนีไม่พ้นที่จะต้องออกเรือ เขาจะนำญาติในหมู่บ้านไป
 ด้วยกัน พวกเขาจะว่าจะนำเรือขึ้นไปทางเหนือซึ่งมีกุ้ง ปลา มากกว่า
 ลูกชายและลูกหญิงก็ไปด้วยกัน พวกเขาได้เตรียมน้ำดื่ม อาหารแห้งไว้
 และกำลังจะออกเดินทางหลินม้อ หลินม้อไม่รู้ว่าคุณพ่อ พี่ชาย กับอาเจ้
 พวกเขาจะออกเรือไปหาปลาทางเหนือ ม้อเหนียงเข้าหาบิดาผู้พ่อว่า
 “อาป้า, อาป้า หมู่นี้พวกผีทะเลอาละวาดเกิดคลื่นลมมรสุมอย่างแรง
 อันตรายมากอาป้าอย่าไปเลยนะอาป้า” หลินหุยโตะ ได้ยินว่ารู้สึก
 ไม่พอใจ จึงถลึงตาใส่ ว่า “แก อย่ามาว่าเรื่องอับมงคล ทำให้เป็นลางเสีย
 อารมณ์อยู่กับทะเลมานานปี ทะเลเป็นอย่างไร ภูประสพพามาหมด วันนี้
 อากาศดีทะเลเงียบสงบ จะไปกลัวอะไรกัน” หลินม้อ ไม่อยากจะได้เถียง
 กับพ่อจึงเข้าห้องไป หยิบเอาตะเกียบมามัด 1. ท่อด้วยกระดาดแดง ส่งให้
 กับบิดาว่า” อาป้า, อาป้าตะเกียบท่อนี้เก็บไว้กับตัว ถ้าประสพถึงภัย
 อันตรายมีพายุคลื่นลมแรงในขณะคับขัน อาป้าจงฉีกแก้ท่อออก เอา
 ตะเกียบนี้เหวี่ยงสาตออกไปในทะเล ก็จะได้ดับภัย ผ่านเหตุร้าย
 หลินหุยโตะ ฟังแล้วไม่ค่อยเชื่อถือนักรับมาใส่ไว้ใน กระเป๋าสลัดใน
 นำลูกชายหญิง ออกทะเลไป อาป้า, อาเฮียอาเจ้ ออกทะเลไปแล้ว
 ม้อเหนียงกลับเข้าห้องไปทอผ้า ในใจรู้สึกกังวล ไม่ขึ้นบานเรือนั่งลงกับ
 หูกทอผ้าใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ตัดใจไม่ได้ รู้สึกให้มันๆ เมาๆ ฟุบลงกับหูก

ม่อหลับไปฝ่ายหลินหุยโตะ พอลูกนำเรือปลาสิบกว่าลำ มุ่งสู่ทะเลเปิด พอพ้นปากอ่าว กำลังจะเข้าทะเลหลวง ลมพายเริ่มพัดแรงท้องทะเลเริ่มปั่นป่วน ยอดคลื่นสูงขึ้นสูงขึ้น ตามมาด้วยลมพายุที่โหมกระหน่ำมาเป็นระลอกระลอก ทะเลปั่นป่วนเป็นทวีคูณเมฆฝนลอยต่ำท้องฟ้ามืดมัวไปหมดเรือหาปลาลำเล็กของหลินหุยโตะกับพวกถูกยกขึ้นเหนือยอดคลื่นที่มีความสูงถึง 4 เมตรแล้วโยนลงในท้องคลื่นไหนเลยจะทนทานได้ครู่ต่อมาเหล่าเรือปลาที่เสาะใบหักก็หักใบเรือที่ฉีกขาดก็ฉีกขาดไม้พายหักท่อนหลุดลอยทะเลไปเรือน้อยโคลงเคลงหมุนเวียนจนยืนไม่ได้นั่งไม่ติดบังคับเรือไม่ได้คนกระเด็นกระดอนกลิ้งไปมาตกลงทะเลไป อันตรายยิ่งในขณะที่เข้าชั้นซับซันยี่หนี่หลินหุยโตะนึกถึงของที่มีมือเหนียวให้มารับฉีกของเขาตะเกียบออกเหวี่ยงสาดลงทะเลไปในนาทีต่อมาก็ปรากฏว่ามีไม้ซุงลอยขึ้นมากมายพวกเรือก็ได้ตะเกียบตะกายขึ้นไม้ซุงเอาชีวิตรอดในขณะนั้นเรือของหลินหุยโตะถูกยกขึ้นด้วยคลื่นลูกใหญ่และด้วยแรงลมส่งเรื่อนั้นก็พลิกคว่ำลงทะเลไปในทันทีสามพ่อลูกจมหายลงไปในน้ำ โผล่ขึ้นมาอีกที โชคดีที่พ่อลูกอยู่ใกล้กันถึงแม้ว่าผู้พ่อจะไม่แข็งแรงนักก็มีผู้เป็นลูกเข้าประชิดช่วยพยุงไว้บังเอิญมีคลื่นลูกใหม่โถมเข้ามาสามพ่อลูกก็กระจัดกระจายต่างคนต่างตะเกียบตะกายเอาชีวิตรอด

ในขณะหน้าลี้หน้าขานนี้ได้มีแพไม้แพง 1 ล่องมาอย่างรวดเร็ว ข้างบนแพยืนอยู่ด้วยหญิงสาวสวยงามนางหนึ่งนั้นไม่ใช่คนอื่นเขาคือหลินม่อผู้เล่าเรื่องของชาวบ้านนั่นเอง เธอล่องมาอย่างรวดเร็วด้วยแรงลมบนเห็นเธอพุ่งตัวลงทันทีเมื่อเข้าใกล้คนทั้งสามมือพายไปพายมาพลวันมือซ้ายฉวยได้ผมของหลินโตะมือขวาดึงผมของพี่สาวปากคาบผมของพี่สาวผมของพี่ชายไว้แน่นขาทั้งสองข้างถีบน้ำเหมือนใบจักรนำคนทั้งสามเข้าหาแพไม้ลากพวกเขาขึ้นไป ในเวลานี้แม่ของหลินม่อเหนียงนางหวางเห็นหลินม่อนั่งพับหลังอยู่บนทูกทอผ้ามือหนึ่งถือกระสวยอีกมือหนึ่งดัดด้าย ขาทั้งสองข้างถีบก็ตาทั้งสองข้างหลับสนิทพันกัณฑ์แน่นดูท่าทางเครียดจัดเมื่อดึงเหวี่ยงตุ้มหน้าเหมือนกับว่ากำลังต่อสู้กับอะไรอยู่ กังวล

กลัวจะมีของอะไรสูญหายฉะนั้นนางหวางสงสัยว่าเขากำลังฝืนร้ายเรียกเขาไม่ตื่นก็ดับหลังเบาเบาไปครั้งหนึ่ง “ไอ้หย่า” หลินม้อตะโกนร้องอย่างตกใจสะบัดมือทั้งสองข้างแล้วรวบเข้าหากันร้องไห้โฮละล่ำละลักว่า “อาป้า อาเจ้ ช่วยขึ้นมาแล้วแต่อาเฮีย อาเฮีย...” เธอร้องไห้สะอึกสั่นคร่ำครวญที่พุดอยู่บนทุกคือกำลังช่วยอาป้า อาเจ้ อาเฮียขึ้นบนแพถูกแม่ตบหลังตกใจอาปากร้องอาเฮียที่คาบไว้หลุดลงทะเลไป ผู้แม่เห็นม้อเหนียงคร่ำครวญร้องไห้ไม่ช่างชาก็ตะเบ็งเสียงด่าว่า “แกนี่ปากเหม็นสิ่งที่พูดนี้ล้วนอ้อมงอไม่ดีเดี๋ยวพ่อกลับมาค่อยว่ากัน” ไม่นานนักหลินหุยโม๊ะกับลูกสาวกลับมาเดินพลางร้องไห้คร่ำครวญมาตลอดนางหวางเมื่อเห็นเหตุการณ์และลูกชายไม่กลับมา ก็เข้าใจทันที นางเป็นลมพับลงกับพื้นที่ตรงนั้น เรื่องนี้แพร่กระจายออกไป ชาวบ้านญาติมิตรต่างขนานนามเธอว่า “เซ่นโกว”

๓๔๔

เซ็น ไบย์ ทับ มาร กลายเป็นเกาะ

ที่ในอ่าวชิงฮัว ในทะเลทางเหนือของตำบลเชอเถว อำเภอไต่เถวเจิ้น มีเกาะอยู่สองเกาะคู่กัน เกาะหนึ่งเรียกว่า เกาะเซ็นไบย์ ตะวันออก อีกเกาะหนึ่งเรียกว่า เกาะเซ็นไบย์ตะวันตก

ในที่นี้จะเล่าถึงการเป็นมาของเกาะทั้งสองนี้ หลินม้อ รอบรู้ทั้งดาราศาสตร์และภูมิศาสตร์ อยู่กับบ้าน เธอได้ช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้แก่ชาวบ้าน และยังได้ออกทะเลช่วยเหลือ ปกป้องชาวประมงทะเล ชาวเรือที่ลัดญצרไปมา

มีวันหนึ่งเธอออกเที่ยวตระเวนไปที่ชายหาด มองเห็นเรือประมงลำหนึ่ง ล่องออกพอฟันปากน้ำก็ตีวนไปหลายรอบแล้วก็ล่มลง เธอรู้ได้ในทันทีว่า ปิศาจทะเลกำลังทำเหตุ รีบนำเรือออกช่วย

ขณะนี้ มีปิศาจทะเล 2 ตน ตัวหนึ่งหน้าเขียว อีกตัวหน้าแดง ที่ก่อเหตุได้มองเห็นว่ามีเรือน้อยลำหนึ่งพุ่งเข้ามา นำโดยหญิงสาวสวยงาม นางหนึ่งเห็นแล้วก็รู้สึกหื่นกระหาย พวกเขาก็รีบเร่ง ลมพลัดคลื่น หวังจะจมเรือลำนั้น จับเอาตัวหญิงสาวไปสนองอารมณ์ แล้วค่อยเอาไปประเคนให้หัวหน้า “แย่นกง” เอรางวัล จึงได้ชูอาวุธหอกขวานขึ้น แย่งกันกรูเข้าหาหวังจับตัวหญิงสาว

หลินม้อ รู้ดีว่า ตัวหน้าเขียวนั้นคือ “เชียร์ หลี แหยน” ส่วนที่หน้าแดงคือ “หวาน หลี เออร์” เธอค่อยๆ ยกมือขึ้น ขึ้นีววดที่ จั่มที่ พวกพลทหาร กุ้ง ปู ถือดาบถือง้าว พรั่งพรุกันออกมา ล้อมปิศาจหน้าเขียวหน้าแดงไว้อย่างหนาแน่น หลินม้อใช้พายพาดไปครั้งหนึ่ง คลื่นลูกใหม่ก็ม้วนตัวเอาปิศาจทั้งคู่ ดึงลงกันสมุทรไป

เธอตัวพวยอีกครั้ง ดักเอาชายประมงผู้นั้นขึ้นมา เรือก็ลอยขึ้นมาด้วย เชียร์หลีแหยน, หวานหลีเออร์ รู้สึกแค้นเคือง โกรธจัด พยายาม

ด้นด้นขึ้นมา ยืนอยู่บนยอดคลื่น จะเข้ามาต่อสู้กับหลินม้อ ซู “ถองฟู” ยันต์ทองขึ้นบังเกิดแสง “ท้าวทวง” สาดส่องไปทั่ว ปิศาจทั้งคู่ตกตลึง กลัวจนสั่งสะท้าน รู้ตัวว่าสู้หลินม้อไม่ได้ โยนขวานทิ้งจ้าว หดหัว ซุก ซุน หมุดลงกันทะเลไป

ทันใดบังเกิดฟ้าผ่าฟ้าร้อง ฟ้าแลบแปบแปบ สายฝนหนาเม็ด เม็ดใหญ่สาดมาราวกราวเป็นละลอก พายุลมทวนพัดแรง ทะเลปั่นป่วน ท้องฟ้าวิปริต

ปิศาจทั้งคู่ตกใจกลัวจนไม่ได้สติ มุดหนีไปจนถึง “ผิงไฮ่วาน” ยังไม่กล้าโผล่ขึ้นมา มุดต่ออ้อมไปไกลจนถึง “ชิงฮั่ววาน” ถึงได้กล้าโผล่ขึ้นมาหายใจ

หลินม้อ เห็นว่า ปิศาจทั้งสองตน เก่งกาจทางน้ำ หูตาว่องไว กลัวว่าพวกเขาจะมาก่อวุ่นวาย อาละวาดปลุกดันให้เกิดพายุลมฝน สร้างความทุกข์ยากแก่ชาวบ้านชาวเมืองอีก จึงได้เอาเซ็นไปย้เหล็กศักดิ์สิทธิ์ ที่ใช้ฝ่ามือของตนเองเป็นเบ้ารับหลอม ได้มานั้นเอาออกมา ยกขึ้นอธิษฐาน ว่า คาถาสำทับแล้วโยนขึ้นไปในอากาศเสียง “ฟูบ” เซ็นไปย้ คู่ นั้นพุ่งออกไป กลายเป็นภูเขาทับ “เซียร์หลี่เหียน, วานหลี่เออร์ ไว้ในทะเลเรียงคู่กัน

หัวหน้าปิศาจทะเล เยี่ยนกง เห็นลูกน้องชายขวาของตนถูกหลินม้อกำจัดไป ก็รีบเรียกลมพายุระดมคลื่นมรสุม ชูดาบแกว่งจ้าว วิ่งมาบนยอดคลื่น

หลินม้อเห็น “เยี่ยนกง” ร่างกายตัวใหญ่ หน้าดำเป็นเขม่า ตาใหญ่กลมโต โผล่หลุนออกนอกเบ้า ปากกว้าง ฟันยื่น น่าเกลียดน่ากลัว คำถามเสียงก้องวังมาบนยอดคลื่น หวดซ้ายป่ายขวาตุนยั้งนัก พุ่งเข้าหาหลินม้อ หลินม้อดูแล้วตัดสินใจที่จะปราบมารตัวนี้ให้ได้ “เยี่ยนกง” เห็นหลินม้อในมือถือ “ถองฟู” ฉายแล้ว แว่ววับไม่กล้าเข้าใกล้จึงแปลงกายเป็นมังกร อ้าปากกลืนเมฆพ่นควัน ยืนเขี้ยว สยายเล็บ ตีลังกาพลิกไปพลิกมา อวดศักดานุภาพ ตุนยั้งนัก เข้าหาหลินม้อ “ปิศาจตนนี้ไม่สยบ

พายุร้ายไม่สงบ” หลินม้อว่าแล้วทอดสมอลงรอกอยอยู่ดูว่าเขาจะพลิกเพลงอย่างไร

ตัวมั่งเขกระโดดโลดเต้น ชกขาถีบซ้าย วาดลวดลายขึ้นลง เห็นไม่ได้เรื่องกลายเป็นร่างเดิม “เยียนกง” ยืนอยู่เหนือน้ำไม่ขยับเขยื้อน หลินม้อ เห็นที่เอาบัวบาศเหวี่ยงไปแล้วกระตุก “เยียนกง” ณ นาที่นั่น ยืนงวยงง รู้สึกว่าตัวเองโดนรวบมัด ก็พยายามดิ้นให้หลุด สายบาศยิ่งรัด ยิ่งแน่น ดิ้นไม่หลุด เยียนกงรู้สึกกลัวยิ่ง คุณเขาลงกราบขอภัย “ปลดปล่อย ยกโทษ” ขอให้หลินม้อยืมมือและโปรดกรุณาอภัยแก่ข้าพเจ้าและเชียรหลีเหยน, วานหลีเออร์ ด้วย พวกเราสำนึกผิดในความแล้ว และพวกเรา จะเป็นข้าทาสของท่าน แล้วแต่ท่านจะบัญชา”

หลินม้อได้ฟังแล้วว่า “ถ้านั้นก็ดี ที่ ตั้งไข่ ทะเลออกการ ลัญจรหนาแน่นมีอันตรายมาก ต่อไปนี้ มอบให้เจ้าดูแลรักษา” ชุ่ยโฉ๊ะ เขียนปาน” จงสอดส่องดูแลปกป้องช่วยเหลือผู้คน จะได้ทำดีได้โทษ”

ตั้งแต่นั้นมา “เยียนกง” ได้ปฏิบัติตามคำของหลินม้อ จนได้ กลายเป็นผู้ช่วยของ “อมาโจ้ว” เป็นหัวหน้าผู้ดูแล 18 องค์แห่ง “ชุ่ยโฉ๊ะเขียนปาน” คณะเขียนแห่งนานน้ำ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้อยู่คงอยู่ที่ หอหลังของ “อมาจุ๋เมี่ยว” ณ อารามที่ “โมยโจ้ว” มาจนกระทั่งถึงบัดนี้ เชียรหลีเหยน, วานหลีเออร์ เมื่อยอมให้แก่หลินม้อแล้วได้อยู่ภายใต้การ ควบคุมของเยียนกง เจ้านายเก่า ภูเขาสองลูกนั้น ได้กลายเป็นเกาะ ตอน หลังชาวบ้านเรียกว่า เกาะตงเซ้นไปย์ เกาะซีเซ้นไปย์

“เชียรหลีเหยน ตาพันลี” และ “วานหลีเออร์” ทุติพิภพหมื่นลี เทวรูป 2 องค์ที่ยืนอยู่บริเวณด้านซ้ายขวาขององค์เจ้าแม่ในปัจจุบัน

๓๘๔

จับสองปีศาจคืนสวรรค์

ในทะเลไม่ห่างจากฝั่งมากนักก็มีเกาะเล็กๆอยู่เกาะหนึ่ง ณ ที่
แหลม”จองเหมนบ้านต่าว”ทางตะวันออกของช่องแคบ”เหม็นเซียะ”
เรือประมงและสินค้าที่เข้าออก “โมยโจววาน” จะต้องผ่านเกาะนี้มีการ
เล่ากันว่าในสมัย “ซ่ง” ที่บนเกาะแห่งนี้อาศัยอยู่ด้วย ปีศาจ สองพี่น้อง
ตัวพี่เรียกว่า “เจียอึ้ง” ตัวน้อง เจียอ้ว พวกเขาทั้งสองหน้าแดงตัวแดง
ผมสีส้ม ฟุพอง แต่งด้วยสีทองร่างกายสูงใหญ่มีขนยาวขึ้นตามตัว ปกติ
ชอบทำลมสร้างพายุฝนในละแวกใกล้เคียง ทำให้เรือประมงที่ผ่านไปมา
พลิกคำ โจมตีให้เรือพาณิชย์จมลง จับคนไปกินเป็นอาหารส่วนของมีค่าเอา
ไปซุกไว้กันทะเลนอกจากจะก่อเหตุในท้องทะเลแล้ว ยังจะขึ้นฝั่งที่
ด้านเหนือของ โมยโจววาน ซุกตัวอยู่ในภูเขาป่าเปลี่ยว ใช้อากาศสะกดให้
ผู้คนและสัตว์ต่างมึนงงหลงลืม ซึมซึม ผู้คนที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้น
ได้รับการคุกคามอย่างหนัก วันหนึ่งมีเรือต่างถิ่นเข้ามาลำหนึ่ง ผ่านเขตทะเล
เหม็นเซียะ พอ เจียอึ้ง เจียอ้วเห็นก็สนใจมาก พวกเขารุดไปยืนบนเกาะ
ปะการังมองไปเห็นชัดแจ้งว่านี่ไม่ใช่เรือโดยสารธรรมดา คะเนว่าในเรือ
ต้องมีคนพิเศษและสัตว์ประหลาดนึกดีใจยิ่งนัก ถึงอย่างไรก็ต้องจมเรือ
ลำนี้ให้ได้พวกเขาทั้งสองตัวหันเข้าดูตากันครู่หนึ่งแล้วก็ขี้อือ วานติน
พร้อมกันตะเบงเสียวว่า” เฮ หิ้ว ฟิ้ว ลม โลม จมมาเร็วไว” “จมมาเร็วไว”
อย่าหลายคลาได้ผลทันใจลมเริ่มกระพือพัดจัดคลื่นเริ่มแรงขึ้นพวกเขา
สองตัวกู่ก้องไม่หยุด ลมพายุก็ยิ่งแรงขึ้นก็มาถึงขอบเอาคลื่นลูกใหญ่ๆ
ถาโถมกันเข้ามาทะเลปั่นป่วนสายฝน เม็ดโตๆ ชัดสาดท้องฟ้าเคลื่อนไหว
เมฆฝนลอยต่ำ แสงสว่างหดหายท้องฟ้ามืดมัวผู้โดยสารเรือเห็นคลื่นลม
เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วนสายลมพัดแรง คลื่นใหญ่โหมกระน้ำ ลำเรือ

ถูกยกขึ้นสูงเหนือยอดคลื่น แล้วทิ้งลงในท้องคลื่นสูงถึง 7-8 เชี่ยนน้ำกระจาย ผู้คุมล้มกลับไปมา เสียงลมเสียงคลื่น อ้ออึง ตะโกนพูด ฟังไม่ได้ยิน ลำเรือโคลงเคลงอย่างแรง เสาใบไค้นหักไม้พายหลุดกระเด็น ลำเรือควมคุมไม่ได้ ตัวเรือหมุนวนอันตรายยิ่งนักเจ้าของผู้คุมเรือหวาดผวายกมือขึ้นทำความคาราวะ อธิฐาน ขอให้ไฉ่เล้าอ่อง ช่วยเหลือให้ความปกป้องคุ้มครองแต่ก็ไม่มีอะไรดีขึ้นทุกคนสิ้นหวัง ลำเรือหมุนวน ชันลงในร่องคลื่นรอกอยความตาย เจียอึ้ง เจียอ้ว ล่องมาบนยอดคลื่นแสนสุข ชื่นบานสนุกสนานนักหนาสองตัวขึ้นยืนอยู่ที่หัวเรือสินค้าลำนั้นมองซ้ายมองขวาหันหน้าเข้าหากันมองดูกันหัวเราะผงกหัวกำลังจะลงมือจับคนในเลี้ยววินาทีคับขันนี้หลินม้อได้ทองเทียวมาถึงประสพเหตุร้ายเธอเอารองเท้าปัดออกโยนลงในทะเลด้วยอกนิหารของเธอรองเท้ากลายเป็นเรือสินค้าตัวเองยืนเด่นอยู่ที่หัวเรือล่องไปบนเกลียวคลื่นเข้าหาเรือโดยสารลำนั้นอย่างรวดเร็วขณะนั้นลมมรสุมที่ก่อเกิดอยู่ลดระดับลงแล้วเป็นปกติ เจียอึ้ง เจียอึ้ง หันไปเห็นเรือสินค้าลำใหม่ล่องมาที่หัวเรือมีสาวชาวประมงนางหนึ่งสวมใส่เสื้อแดงขลิบเขียวดูสวยงามยิ่งนักยืนยิ้มกริ่มอยู่ที่หัวเรือเป็นสง่า เจียอึ้ง ดูแล้วหลงในเสน่ห์ของนางขึ้นมาทันทียืนมองดูที่อยู่หัวเรือไม่ขยับขยื่อน ส่วนเจียอ้ว เห็นแล้วกระโดดตูมลงน้ำถึบยอดคลื่นตามนางไป เจียอึ้งเมื่อได้ยินเสียงตูมเห็นเจียอ้วลงทะเลไปก็ได้สติรีบกระโดดลงตามไปทั้งสองติดตามไปอย่างรวดเร็วหลินม้อรู้ว่าปีศาจทั้งคู่หลงกลติดตามมาก็ขอลเรือของเธอลงพอทั้งคู่เข้ามาใกล้เธอก็เร่งให้เร็วขึ้นปีศาจทั้งคู่เร่งขึ้นสุดฝีเท้า เรือของเธอพุ่งไปข้างหน้าเหมือนติดปีกจะอย่างไรก็ตามไม่ทันพอห่างไปหน่อยเธอก็ขอลลงให้ดูเหมือนจะทันอยู่แล้ว ปีศาจทั้งคู่ตั้งใจเร่งความเร็วหลินม้อก็เร่งขึ้นล่อให้ปีศาจทั้งคู่ติดตามไป ปีศาจเห็นว่าตามไม่ทันก็กระพือลมให้พัดแรงและผลักดันให้คลื่นสูงใหญ่ ทำแล้วทำอีกก็ไม่ได้ผลให้รู้สึกหงายหงายเหตุเพราะหลินม้อได้ใช้อาคมสยบลมคลื่นเอาไว้แล้วปีศาจสองตนนี้หลายปีมาไม่ว่าใครพวกเขาก็ตามทันไม่ว่า

เรือลำไหนเขาก็พลิกคำได้จึงได้เร่งกำลังติดตามไปอย่างรวดเร็วพร้อมทั้งประกาศออกมาว่าไม่ว่าเธอจะหนีไปถึงสุดขอบฟ้ามทะเลพวกเขาก็จะไล่ไปให้ทันจับตัวเธอมาได้ หลินม้อเห็นปีศาจทั้งคู่เร่งฝีเท้าขึ้นมาก็รู้ถึงความในใจ นำเรือล่องไปทางทะเลเหนือปล่อยให้พวกเขาตามมาตติๆ ปีศาจดูพยายามเร่งฝีเท้าขึ้นดูที่จะทันอยู่แล้วยิ่งเร็วขึ้นไม่ยอมปล่อยหลินม้อ หนีไปชู่ไปยกว่าขึ้นกล่าวกับปีศาจว่า “ชาติก่อนไม่มีเวรวันนี้ไม่มีกรรมพวกแกมาไล่ล่าข้าไม่ยอมปล่อยเพราะเหตุใด” ปีศาจทั้งคู่ไม่ฟังเสียงเร่งฝีเท้าขึ้นอีกจนทันยื่นมือเกาะแคมเรือจะกระโดดขึ้นตามไป หลินม้อคอยที่อยู่ได้จังหวะก็ตบหน้าไปเบาๆ คนละทีปีศาจทั้งคู่รู้สึกหนักหนาเหมือนตบด้วยหิน ตูม ตูม ทั้งคู่ตกลงทะเลไป

ปีศาจทั้งคู่ยังไม่ยอม ตั้งหลักได้พยายามถอยถอยคลิ่นตามาอีกอย่างรวดเร็วหน้าตาแดงก่ำไปทั้งตัวตากลมโตะถูกลน พอตามทันยื่นมือเกาะแคมเรือ ตั้งท่ากำลังจะกระโดดขึ้นมา หลินม้อยื่นนิ้วไปแตะช่องลมที่หัวของมันคนละที พวกเขาก็ตาซึ่งปากอ้าตัวแข็งเหมือนหิน ยืนอยู่บนยอดคลื่นไม่ขยับเหมือนปีศาจหินถูกลมพัดคลื่นซัดไม่หวั่นไหวที่อยู่มิกระตุกกระดิก

หลินม้อกระโดดขึ้นฝั่งหินปะการัง เรือของเธอก็กลายเป็นรองเท้าปักดอกเช่นเดิมเธอจัดแจงเอารองเท้ามาสวมใส่เรียบร้อยก็ออกเดินสู่เนินเขาที่ทางซ้าย พอถึงเนินเขาได้มีปีศาจร้ายออกมาตัวหนึ่งถือดาบสกัดหน้าอีกตัวถือจ้าวกันอยู่ข้างหลัง ล้อมเอาไว้หลินม้อเอาแซ่ได้พุ่งออกมาสับดไปทีหนึ่ง ปีศาจทั้งสองเกิดอาการหน้ามืดตามัวทั้งดาบทั้งทวนกระโดดโหยงๆ ไม่หยุด

หลินม้อ สำคัญไปว่า ข้านี้รับบัญชาจากองค์ “เจ๊กเซียน” กับการชี้แนะของเจ้าแม่กวนอิมมายังโลกมนุษย์ปลดปล่อยทุกข์ขยากให้ชาวประชาพวกแกกล้าที่จะทำเหตุ

อย่าหาว่าข้าม้อเหนียงนี้ไม่มีจิตเมตตาไว้ปราณีปีศาจทั้งคู่ได้ฟัง

แล้วตกใจรีบคุกเข่าลงกราบขอโทษ หลินม้อว่า พวกท่านรู้ผิดกลับตัวทำดี
อย่าได้รังแกผู้อื่น

ปีศาจเจียสองพี่น้องว่า “เป็นมหากรุณายิ่งที่ท่านไม่เอาโทษ
ต่อไปนี่ยากได้รับใช้ติดตามท่านออกท่องทะเลทำประโยชน์บูชาโทษ
หลินม้อว่า” เมื่อประสงค์เช่นนี้จึงรีบกลับถิ่น” ว่าแล้วเธอก็สะบัดมือสอง
เจียก็ล่องไปกับสายลมว่ากันว่าในภายหลังอมาโจ้วก็ได้รับ เจียอึ้ง เจียอ้ว
เข้าเป็นผู้ช่วยจัดให้เจ้าในหมู่เทพ เฉอะเซียนปาน รับใช้อมาโจ้ว อยู่ใน
อมาจูเมี่ยว ศาลเจ้าของอมาโจ้ว

๓๒๔

หลินม้อรับบัญชาจับม้งเกี้ยว

ในแผ่นดิน “ซ้อง” รัชสมัย ย้งซี ปี 3 ค.ศ. 986 เดือนอ้าย
หน้าฝนในฤดูใบไม้ผลิ ฝนตกโปรยปราย ชัดสาดมาตลอดฤดู จนเกินเลย
ไปถึงในฤดูร้อน เป็นฝนพันธ์ปี

น้ำได้เอ่อล้นไปหมดท้นหนทุกแห่งไหลไปด้วยน้ำ พืชผล
การเกษตรฝังอยู่ใต้น้ำเปียกเน่า เสียหายยับเยิน ประชาชนได้รับความ
ทุกข์ยากยิ่ง ราษฎร ข้าราชการ ขาดแคลน ราคาแพงเหลือล้น โดย
เฉพาะมณฑล ฟูเจี้ยน เจ้อเจียง ได้รับผลจากอุทกภัยครั้งนี้ หนักหน่วง
ที่สุด ช้างยังมีโรคภัยไข้เจ็บซ้ำเติม

ชาวประชาลำบากกันถ้วนทั่วไม่มีรอยยิ้มเจ้าเมืองผู้ครอง
แคว้น “หมิ่น เจื้อะ” ทั้งสองได้ถวายสาร ฎีกา แก่ส่วนราชสำนักชั้นสูง
แจ้งเหตุอุทกภัย ร้ายแรง ซ้องไถ่จง ทราบเรื่องมีบัญชาสั่งให้เจ้าเมือง
หมิ่นเจื้อะ ทั้งสอง ตั้งศาลบวงสรวงบูชา ฟาดิน เจ้าสมุทร เจ้าเขา เช่นหมิง
ภูชะ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง ขอโปรดดลบันดาลให้ฝนหยุดฟ้าแล้ง
เอื้ออำนวยคุณประโยชน์แก่แผ่นดินปลดปล่อยเภทภัยให้ชาวประชา

เจ้าเมืองทั้งสองพร้อมด้วยข้าราชการทั้งหลาย จึงรับจัดการ
บวงสรวงอธิษฐานวอนขอตามราชโองการทุกประการ แต่กีฬาเจียบ
ดินนิ่ง ไม่มีขานตอบฝนน้อยฝนใหญ่ ยังคงไม่รู้ไม่ชี้ ตกติดต่อกันไปไม่มี
ทีท่าว่าจะหยุด

ชาวบ้าน 4 ตำบล 8 หมู่บ้านแห่งภูเหเทียน ได้รวมตัวกันไปที
“ซินอานลี” ขอให้ เซ็นโกวซีเนะคลี่คลายอุทกภัยนี้

หลินม้อ ดูดูชาวบ้านแล้วว่า “แน่นอนข้าพเจ้าต้องช่วยสยบ
เภทภัย นำความสงบสุข สันติแก่พวกท่าน”

เมื่อได้ฟังคำของเซนโกว ชาวบ้านต่างรู้สึกคลายใจ เหมือนยกภูเขาออกจากอก พร้อมกับพูดว่า “เซนโกว อาคมแก่กล้า คงจะช่วยจัดภัย บรรเทาทุกข์แก่พวกเราได้ เมืองงานเสร็จพวกเราจะขอมารับขอบคุณท่าน ณ ที่บ้าน”

“ญาติ พี่น้องทั้งหลาย ไม่ต้องมากพิธี ข้าพเจ้าเป็นต้องช่วยเหลือพี่น้องทั้งหลาย แน่นอน”

หลินม้อยังกล่าวอีกว่า “ขณะนี้ ฟ้ารั่ว น้ำท่วม เหตุเพราะเจ้ามังกรทำเรื่อง ฉันทจะไปจับมันขังไว้”

ในวันนั้นเมฆฝนดำดมึง ลอยต่ำม้วนตัวปั่นป่วน ลมพายุพัดแรง สายฝนหนาเม็ดชั้ดสาดเป็นระลอก ในท้องฟ้ามี “มังกรขาว” ตัวหนึ่ง ม้วนตัวติลังกา กลิ้งจากออกไปตก แล้วติลังกาม้วนตัวจากตก กลับมามาก ฟุ้งตัวกลิ้งไปกลิ้งมา ทำให้อากาศหมุนวนปั่นป่วน

ในขณะนี้ยังมี มังกรเขียว อีกตัวกับมังกรเหลือง ออกอาละวาด ฟุ้งไปมาครั้งแล้วครั้งเล่า ส่อแสดงอิทธิฤทธิ์ น่าเกรงขาม อาจหมุนวนเกิดการวิปริต ฟ้าแบบแปลบปลาบบาดตา ฟ้าร้องครืนคร้าง ระลอกแล้วระลอกเล่า พื้นแผ่นดินสั่นสะเทือน ดูท่าฝนหนาเม็ดท่าใหญ่จะตกตามมาในพริบตา เป็นการซ้ำเติมให้กับชาวประชาและมวลสัตว์ทั้งหลาย

หลินม้อรู้สึกว่ควรรีบปราบมังกรตัวนี้เสียก็ชูข้อไฟขึ้นสู่ฟ้า ไฟลุกโชติช่วงเปล่งไฟพุ่งสูงทะเลเมฆฝนดำที่ลอยต่ำลงสักครู่มีเทพระดับสูงองค์หนึ่งโผล่ออกมามีหน้าเป็นมังกรสวมมงกุฎแบบจิ้งหอกมีงาม เป็นอาวุธปรากฏตัวต่อหน้าหลินม้อแล้วว่า “ข้าได้รับบัญชาจากเจ็กเซียนเบื้องบนให้มาลงทัณฑ์ทำโทษแก่มนุษย์ชาวประชาแถบถิ่นนี้ท่านทำไมถึงได้มาผีนฟ้าลิดี”

หลินม้อชี้แจงด้วยเหตุผลว่า “ในเมื่อรู้ว่าฟ้าเบื้องบนสั่งลงทัณฑ์ และท่านก็ได้กระทำไปแล้วขณะนี้มนุษย์ ชาวประชาได้รับโทษอย่างสาสมถึงที่สุดแล้วข้าเทวบุตรเบื้องล่างก็ได้ขอภัยโทษแทนชาวประชา

เบื้องล่างด้วยท่านควรที่จะกราบทูลชี้แจงต่อองค์เจ็กเซียนให้ทรงทราบถึงงานที่ได้ปฏิบัติไปไม่ควรที่จะถูกลงโทษให้เกิดเปลว”

เทพผู้ใหญ่องค์นี้ถือกำเนิดมาจากมังกรขาวท่านไม่ยอมฟังคำชี้แนะของหลินม้อจึงได้ทยานขึ้นสู่ท้องฟ้าเบื้องสูง กระทั่งถีบผลัดดันให้ฝนกระหน่ำลงมาอีกด้วยอิทธิฤทธิ์ความคึกคอง

หลินม้อรีบบริการมรดกาสลักมังกรขาวตัวนี้ไว้ไม่ให้เขาได้กระทำการใดใดซ้ำเติมชาวประชาอีกฝ่ายมังกรเขียนกับมังกรเหลืองเห็นว่ามังกรขาวลูกที่ถูกหลินม้อสกัดเอาไว้ทั้งคู่ก็ทยานตัวขึ้นสูงเหนือกลุ่มเมฆดำหนาที่บียังคงก่อตัวอยู่แล้วล่องลมถล่มเมฆฝนอย่างรุนแรงหนักหน่วงให้เกิดเป็นพายุฝนลงมาให้ท่วมท้นผืนแผ่นดินหลินม้อจุดธูปบริสุทธฺิขึ้น 3 ดอก พนมมือ กราบฟ้า 3 กราบ ทันใดนั้นได้มีเทพองค์หนึ่งทยานพุ่งเข้าไล่ล่ามังกรเหลืองมังกรเขียวคู่ นั้นและแล้วปรากฏว่าหมอกก็เหือด เมฆกระจายแดดส่องฟ้าแจ่มใสโออุ่นแผ่ซ่านในเวลาเดียวกันนั้นทางเจ้าเจียงก็กลับเข้าสู่สภาวะปกติเช่นกัน

ปรากฏว่าปีนั้นการเก็บเกี่ยวพืชผลของชาวบ้านได้ผลดีเกินคาด

เจ้าเมืองฟูเจียนถวายฎีกา ช้องเต้เรื่อง เช่นโกว หลินม้อสลักมังกรมีความชอบใช้ได้จงทรงพระราชทานเงินทองแพรภักดิ์ให้เป็นรางวัล

เซนโกวขอฝนช่วยชาวบ้าน

๓๒๔

เซ็นโกวขอฝนช่วยชาวบ้าน

มีการเล่าสืบต่อกันมาว่าในปีที่หลินม้อมีอายุได้ 21 ปีนั้นในเขตภูเทียน ประสบกับความแห้งแล้งที่รุนแรงที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในร้อยปีต้นไม้ที่ภูเขาเฉาเหลืองทั่วทุกหนทุกแห่งต้นหญ้าแห้งเป็นฟางในร่องน้ำลำธารหนองบึงน้ำแห้งผากแม้แต่บ่อน้ำทุ่งนาล้วนแตกระแหงมองไปรอบด้านไม่เห็นมีสีเขียว ความร้อนนี้ระอุทั่ว น้ำดื่มต้องไปหาชนมาจากที่ไกลๆ ชาวบ้าน ชาวเมืองเดือนร้อนลำบากมาก สำหรับน้ำอาบน้ำใช้ไม่ต้องพูดถึงตามศาลเจ้าแหล่งศักดิ์สิทธิ์มีชาวบ้านกราบไหววอนขอฝนอยู่ตลอดทั่วไป

ณ ที่นี้ชาวบ้านชาวเมืองได้คัดเลือกเอาลูกหลานครอบครัวยากจนที่มีจิตรทกตัญญูมาจัดเป็นขบวนขอฝน ผูกหัวด้วยผ้าขาวสวมใส่ด้วยเสื้อผ้าขาวในมือถือธูปนำเทวรูปใส่เกี้ยวออกเห่ไปตามถนนตีฆ้องตีกลองเดินสามก้าวไหวขอฝน 1 ครั้ง ทุกคนช่วยกันร้องตะโกนว่า ท้องฟ้าแดดจ้าร้อนเหมือนอยู่ในเตาธัญญาหารแห้งตาย หมาไก่ตื่นกลัววอนขอเทียนดีเจ้าฟ้าประทานฝนฉ่ำสามก้าวไหวครึ่งชาวบ้านจริงใจ..... ร้องตะเบงกันไปตลอดทางมีที่ไปตั้งโตะบูชาวอนขอที่ชายหาดขอให้ไฮเล่งอว้าง เจ้าสมุทร เมตตาขับลมพลัดเมฆเทพนตกช่วยชาวบ้านสรรพสัตว์

ไม่ว่าพวกเขาถือธูปสามก้าวไหวครึ่งคร่ำครวญร้องขอวอนขอไปตลอดทางภายใต้แสงแดดที่แผดจ้าเหงื่อไหลไคลย้อยหน้าดำหน้าแดงแทบจะเป็นลมไปทุกคนแต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังนิ่งเฉย ไม่ส่งสารไฮเล่งอว้างก็ทำเป็นหูหนวกบ้าไปตั้งแต่ที่ราบถึงชายทะเลตั้งแต่ เขตภูเขาถึงเขตเมืองไม่รู้ว่ามีชาวประชาเท่าไรต่อเท่าไรที่วอนขอให้ฟากฟ้าหล่นฝนพวก

เขาทั้งวันทั้งคืนรวมกราบไหว้วอนขอแล้ว 7 สัปดาห์เป็น 49 วัน ยังไม่อาจทำให้ไฉ่เล่งอว้างเจ้าสมุทรกับยวหวางตัดตีเทพแห่งเจ้าสวรรค์ ใจอ่อนในขณะที่ไม่รู้วาท่าอย่างไรดีมีผู้เสนอว่าขอให้ท่านเจ้าเมืองไปที่ชินอานลีเชิญเช่นโกวหลินม้อทำพิธีขอฝนช่วยชาวประชา ที่กำลังเดือดร้อนเจ้าเมืองหวางกวานเป็นคนฮู้ฮานรู้จักสนิทชิดชอบกับผู้คน ที่ซึ่งฮว่า กู๋เทียนดี เขาเห็นรู้ว่าชาวประชาต่างเข้ากราบไหว้เทพเจ้าขอฝน มาเป็นเวลาเดือนเศษแล้วยังไม่เห็นฝนสักหยดตั้งแต่โบราณกาล มาว่าผู้คนทำมาหากินอาศัยฟ้าเมื่อเพาะปลูกไร้ผลประชานอดอยาก จิตใจวุ่นวายโหว่หวนไม่แน่อาจจะเกิดกบฏขึ้นได้หรือไม่ก็ก่อเหตุจลาจล เหตุวุ่นวายอะไรขึ้นก็ไม่แน่อนั้นปล่อยไปหมวกป่านดำของข้านี้ะรักษา ไว้ไม่อยู่เขาได้ถามไปว่า เช่นโกวทำพิธีขอฝนได้หรือชาวบ้านพยักหน้า ว่าได้ ท่านเจ้าเมือง ท่านเจ้าเมืองนั่งคิดอึดใจถามว่า

“ในเมื่อเช่นโกวอาคมแก่กล้าทำไมพวกท่านไม่ไปเชิญเขา ชาว บ้านเชียงเหล้ากล่าวว่าเหตุเภทภัยนี้เป็นของคนทั้งเมือง เมื่อมิได้เท้า ท่านไปด้วยตนเอง เช่นโกวคงจะยอมมาช่วยทำพิธีขอฝนให้แก่พวกเรา ท่านเจ้าเมืองฟังแล้วรู้สึกว่ามีเหตุผลก็พยักหน้ารับคำ

จากในตัวเมืองถึงชินอานลีหนทาง 80 กว่าลี้ทางเดินคดๆ เคี้ยวๆ มีหินลูกกรวด คดเลี้ยววกวนขึ้นๆ ลงสูงๆ ต่ำๆ เป็นหลุมเป็นดอน ท่านเจ้าเมือง นั่งเกี้ยวนำผู้ติดตามมาเป็นกลุ่มภายใต้แดดจ้า อากาศร้อนจัด ตลอดทางปิ่นเขาข้ามเนิน มาถึงชินอานลี เขียนเหลียงกางด้วยความยาก ลำบาก ท่านเจ้าเมืองมาถึงหน้าบ้านตระกูลหลิน ลงจากเกี้ยวเดินมาที่ หน้าประตูห้องโถงใหญ่ หยุดยีน ไค้งค่านับ

หลินหุยโฉ๊ะนำลูกสาวหลินม้อออกมาต้อนรับ

“เช่นโกว พ่อลูกโปรได้รับทราบข้าน้อยดอยคักดีxonน้อมค่านับ” เจ้าเมืองทำความเคารพสรรเสริญ หลินหุยโฉ๊ะพ่อลูกว่า “ได้เท้า ต้าเหียนวั้นพุคักดีใหญ่เชิญโปรรับน้ำชา” หลินม้อกับบิดาเชิญเจ้าเมือง

เข้าสู่ห้องโถงรับแขก

หลินม้อถามขึ้นก่อนว่า “ได้เท่าตาเหียนท่านมานี้ไม่ทราบว่ามีอะไรสอนสั่งชี้แนะ”

เจ้าเมืองเซียนยิ่นกล่าวว่า “ข้าน้อยด้วยศักดิ์ ทำตามคำร้องขอของชาวบ้านขอเชิญเซ่นโกวทำพิธีขอฝนดับทุกข์ชาวประชาที่กำลังเดือนร้อนเป็นไฟหลินม้อว่า “การที่ฟ้าแห้งดินผาก ครั้งนี้คือสวรรค์ฟ้าเบี่ยงบนส่งเทพภัยลงมาทำโทษคนบาปทำชั่วซ้ำเหมงหนี หึงพื้นบ้านไม่กล้าจะกล้าล่วงเกินฟ้าบัญญัติ”

เซียนยิ่นท่านเจ้าเมืองพูดว่า “ข้าน้อยด้อยศักดิ์ทำงานเพื่อราช เพื่อประชาชนมิกล้าออกนอกภูมำอื่นถ้ามีการกระทำไม่ถูกต้องขอโปรดเซ่นโกวให้อภัยยกโทษ”

หลินม้อกล่าวว่า “ข้าราชไม่โปรดใส่ประชาราษฎร์ชั่วทำบาปสวรรค์ลงโทษส่วนนี้สุรแห่งความแห้งแล้งทำเหตุเพื่อปราชญ์เอาอย่าง

เจ้าเมืองเซียนยิ่นว่า “ข้าน้อยขอสำนึกผิดกลับกายใจเซ่นโกวโปรดช่วยชาวประชาคลายทุกข์”

หลินม้อเห็นว่าเซียนยิ่นมีใจสำนึกผิดประกอบด้วยคำนึ่งถึงความทุกข์ยากของชาวประชาจึงได้พูดต่อเซียนยิ่นเจ้าเมืองว่า “ตาเหียนท่านอุตส่าห์ลำบากมาทำเพื่อชาวบ้านขอให้ปราชญ์สุรลดภัยเพื่อชาวประชาจะขอร้องต่อสวรรค์ “กะว่าวันเหียนจื่อ เวลาเซอน ก็จะมีฝน”

“ขอบคุณ เซียนโกว” เจ้าเมืองเซียนยิ่นยืนขึ้นแสดงความขอบคุณแล้วก็จะจากไปหลินม้อรีบว่า “ตาเหียนท่านช้าก่อน จะขอฝนต่อสวรรค์ ฉันมีเรื่องขอร้องท่านหนึ่งอย่าง” “เซียนโกว โปรดว่ามาเถอะ”

หลินม้อว่า “ตาเหียนท่านกลับเมืองต้องปฏิบัติเจ 3 วันในวัน “เหียนจื่อ” จัดตั้งโตะบูชาไว้ที่หน้าประตูจวนทำพิธีขอฝนในเวลาเดียวกันกับฉันที่จะกระทำพิธีที่เขา “จินกฤษาน”

“ถ้าไม่ประสพผลจะทำอย่างไร” เจ้าเมืองโตะถาม หลินม้อ

ตอบเรียบๆ ว่า “เวลาเชอนเคอะบาย 3 ถึง 5 โมงเย็นถ้าไม่เห็นฝน รอรับทณฑ์สถานหนัก”

“รับคำไม่เป็นจริงอย่างหาว่า กฎระเบียบไม่เห็นใจ” เขียนยืนยัน ท่านเจ้าเมืองลำทับซ้ำ

“รับคำค่าทองพันชั่ง จะไม่คืนคำ” หลินม้อสับเหล็กผ่าหิน ยืนยันอย่างเข้มแข็งในวันเย็นจื่อ หลินม้อสร้างประรำพิธีขอฝนที่เขา จินกุยซาน

เขียนยืนยันท่านเจ้าเมืองผูกหัวด้วยผ้าขาวนุ่งขาวห่มขาวจัดตั้ง โต๊ะบูชาที่หน้าประตูจวนคุกเขากราบลงกับพื้นขอฝนที่กลางแจ้ง ภายได้แดดจ้าที่ร้อนจัด จนเหวี่ยงไอลเต็มหน้าจวนทนไม่ไหวเวลาเที่ยงวัน ถึงมาเลยไปแล้วดวงอาทิตย์ทอแสงจ้าท้องฟ้าไม่เห็นมีฟอยเมฆสักปอย ไม่มีส่อเค้าว่าฝนจะตกเวลาล่วงเลยไปอากาศยิ่งร้อนจัดท่านเจ้าเมืองถูก แดดเผาเสียจนจวนจะเกรียมรู้สึกเดือดदानเป็นยิ่งนัก

“นี่คือคนดันจะเรียกว่าผู้วิเศษได้อย่างไร ใจกล้ามาหลอกลวง ข้าควรรับโทษสถานใดเดี๋ยวกี้รู้ ท่านเจ้าเมืองโกรธจัดลุกขึ้นยืนร้องเรียกว่า ทหารมาติดอาวุธเอาเครื่องทรมารมาไปชินอานลี เอาตัวนางผู้วิเศษเล่นผี หลินม้อตัวนั้นมานำเข้าเมืองมาสอบสวนเอาความผิด”

“รับทราบ” นายทหารถือธงคำสั่ง ลี้ฉีฉี แบบอาวุธผ่าเปลวแดด สู่ชินอานลี

นายทหารพ้อออกเดินท่านเจ้าเมืองก็เป็นลมล้มลงที่หน้าจวน ข้างโตะบูชาไม่รู้สีกตัว

ในขณะเดียวกัน หลินม้ออยู่ที่ปราสาทนั่งอยู่บนอาสนะ ร้อง เสียงดังกู่ก้องว่า “เพื่อชาวประชา■มมาลี.....เพื่อชาวประชา ฝนมาลี.....” ไม่นานนักเมฆฝนดำกมื่น ก่อตัวขึ้นที่ขอบฟ้าแล้วรวมตัวขึ้นเต็มท้องฟ้า อย่างรวดเร็วกดตัวลงต่ำด้วยแรงลม ลมเริ่มพัดจัดเมฆดำเป็นกลุ่มๆ แข่งกันดำดิ่งฟ้าผ่าฟ้าร้อง ฟ้าแลบแปลบ ปลาย ฟ้าลั่นครืนครืนใกล้ไกล

ฝนหนาเม็ด ชัดชัดลงมาจากนขาโพลนไปหมดมองไม่เห็นอะไร

พวกทหารที่ถูกส่งออกไปเดินไปเกือบหนึ่งลี้ก็ถูกฝนคลุกเอาไว้
ออกเสียงบ่นพริ้วว่าเจ้าเมืองชู้ไม่รับฟัง เช่นโกว ทำให้พวกเขาเปียกปอน
ไปหมดแล้ววิ่งกลับจวน

ฝนเทลงไม่หยุดจนถึงเที่ยงคืนหลายแห่งที่ราบน้ำเกือบถึงเอว
ภัยแล้งที่ถูกเถียนก็คืบคลานไปการเก็บเกี่ยวของปีนี้ทั่วไปได้ผลดีมากที่ราบ
ในจังหวัด ชายทะเล มีการเฉลิมฉลองเล่นจั่วติดต่อกันหลายวันพันเรือน
หมื่นครัว ต่างยินดีปรีดาธัญญาหารบริบูรณ์ ชาวประชาต่างเย็นยอ
ไม่ขาดปาก ฝนบุญของเช่นโกว บันทึกลงชั่วกาล

๓๔

เหาะกลับคืนสู่สวรรค์

โบราณว่า คนเมื่อเติบโตใหญ่ชายควรเป็นเรือนหญิงควรมีเหย้าที่บ้านของหลังม้อขณะนี้แม่สื่อพ่อสื่อเข้าๆ ออกเสียจนถอนประตูลั่น พ่อแม่เร่งแล้วเชิญอีก หลินม้อก็ไม่ยอมแต่งงานเธอปีนี้อายุ 28 แล้ว ยังไม่มีเมียขาย วันทั้งวันไปๆ มาๆ เอาแต่เรื่องชาวบ้าน ไม่รักษาไข้เจ็บ ก็ช่วยสายเดินเรือไม่ว่าพ่อแม่พวกเจ้าๆ เจ้ จะช่วยกันชักชวนว่ากล่าวอย่างไร หลินม้อไม่ฟังเสียงได้แต่ว่า ไตหล้ามีแต่คุณธรรม เป็นล้าเลิศ อันมนุษย์มีแต่รับธรรมเป็นประเสริฐ

เช้าวันหนึ่งหลินม้ออาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยก็ไปที่แท่นพระกราบไหว้เจ้าแม่กวนอิมหนึ่งร้อยกราบ แล้วกราบโค้งคำนับบรรพบุรุษทั้งเทพเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วเชิญพ่อแม่ออกนั่งคู่ที่ห้องโถง ก้มลงกราบว่า

“ลูกน้อยจะปลื้มตัว

ล่องท่องสู่ไกล

บุญคุณพ่อแม่เลี้ยงดู

ยากจะทนแทน

ลุกขึ้นเยื้องย่างเดินวนอยู่ในห้อง 3 รอบ แล้วกราบอีก พ่อแม่กังจนไม่รู้จะว่าอย่างไรดี ญาติพี่น้องข้างเคียงต่างสอถาม เพียงเห็นหลินม้อปลื้มตัวเข้า ห้องธรรมใช้นิ้วเขียนพื้นเป็นยันต์แปดทิศ แล้วเข้านั่งขัดสมาธิ อยู่ในนั้นจนมืดค่ำตาไม่เปิด หูไม่ฟัง ปากไม่พูด ร่างไม่ไหวติง พ่อแม่ ทั้งคู่เดินเข้าห้องธรรมจุดธูปตะเกียงให้เธอดูท่าเลือนลอย ในขณะนี้ข้างนอกแว่วเสียงของลูกหญิงแว่วเข้ามาว่า “พรุ่งนี้ยามซึ่งจี เวลาเช้าขอให้พ่อแม่จัดโตะพิธีพร้อมเครื่องถวายเชิญรวมหมู่พระชี” นักพรตผู้ทรงศีลทั้งหลายมาที่บ้านลูกจะมีการกระทำลึนหาย

โตะโตะสองตัวเมียรู้สึกยากลำบากว่า “เดี๋ยวนี้มีดคำแล้ว พวกผู้ทรงศีลทั้งหลายล้วนแยกย้ายกันไปหมดยามซึ่งจีเวลาเช้าจะเชิญชุมนุมไม่ทันเมื่อคิดจะทำทำไมไม่บอกไว้แต่เนิ่นๆ”

เสียงหลินม้อตอบจากข้างนอกเข้ามาว่า “ขอให้คุณพ่อคุณแม่จัดโตะโตะพิธีเครื่องถ้วยเป็นพอส่วนเรื่องเชิญพระเจ้าลูกจัดการเองพ่อแม่ไม่ต้องกังวลหลินหุยโตะโตะสองตัวเมียรีบเข้าครัวสั่งคนใช้รับนำพืชพันธุ์ธัญญาหารผักผลไม้ออกมาจัดหุงปรุงแต่งจัดโตะโตะเครื่องถ้วยพร้อมไว้สำหรับวันรุ่งขึ้นยามห้าของวันใหม่อาหารเจเครื่องไหว้ทุกอย่างเพียบพร้อม

หลินม้อลุกขึ้นแต่เช้าอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแต่งตัวผัดแป้งทาแก้ม ม้วนผมเสียบมาลีแต่งตัวสวยงามดูประหนึ่งเทพธิดา เธอสยายเท้าเยื้องย่างออกมาจากห้องธรรมทูตอำลากับพี่พี่ว่า “วันนี้เป็นวัน ‘ฉงหยาง’ เดือน 9 วัน 9 เป็นวันดี น้องจะขึ้นสูงท่องไกลผอนคลายใจไกลด้วยระยะทางยาวไกลไม่อาจนำพี่ๆ ไปด้วยได้ น้องหวังอย่างยิ่งพี่ที่อยู่บ้านกตัญญูพ่อแม่ร่วมกันปรองดองมีสุข”

พี่ทั้ง 5 ยิ้มผื่นๆ ปลอบเชาว่า “ท่องไกลเที่ยวไกล ก็เครือข่าย กันไม่ต้องกังวลขอให้น้องกลับมาไวไว”

หลินม้อก้มหน้าไม่ต่อคำ เธอเดินเข้าห้องโถงใหญ่ลงนั่งขัดสมาธิอาสนะในมือถือกระดาษเหลืองหลายแผ่นใช้นิ้วต่างพู่กันวาดรูปคนเขียนคำภีร์กล่าสัทด้วยคาถาแล้วนำขึ้นยอดตะเกียงเผาส่งแปลกยิ้งนักรด้วยวิธีนี้หมู่พระสงฆ์องค์เจ้า ชีพรต ผู้ทรงศีลทั้งหลายก็รับทราบเหตุต่างรีบเร่งมาที่บ้านของหลินม้อเชิญพวกเขาไปที่ประรำใหญ่ที่ทาน้ำชาขะทะเล

หลินหุยโตะโตะผู้บิดานำคนงานชายหญิงรับใช้จัดโตะโตะพิธี 15 โตะโตะพระสงฆ์องค์เจ้า ชีพรตหลายสิบรูปล้วนมือถือดาบอาคม 1 เล่มน้ำใส 1 แก้ว บ้างพรมน้ำ บ้างร้ายรำ หลินม้อร่วมอยู่ในกลางพิธีประพรมร้ายรำ เสียงแผ่เสียงกลองดังสนั่น ครึกครื้นยิ่งนัก ผู้คนเด็กเล็กแก่เฒ่า

มุงดูมากมายนับไม่ถ้วน

สักครู่ต่อมารอบบริเวณพิธีปรากฏมีปอยเมฆขาวลอยวน หมอกม่วงแผ่ซ่านเหล่าพระสงฆ์องค์เจ้าชีพรตในมือถือป้าย ยืนผินสู่ทิศ ตะวันออกเฉียงใต้โน้มค่านับหลินม้าย่อนมากราบอีก 3 กราบ แล้วเดิน ไปที่ชายหาดร่ำถวายนั่นเรอกลายเป็นผีเสื้อตัวใหญ่ กระพือปีกโบก บินวนแล้วโผบินสู่กลางทะเลมุ่งไปยังเกาะไมย้อยี้ หมู่ผู้คนยืนชม จน ท่อปากอ้าตาโพลนยืนตรงอยู่ที่ชายหาดเพ่งมองยอดเขาไมย้อ้น

ในเทศกาล 99 ฉ่องหยางเจอะในเดือน 9 วัน 9 ของทุกปีที่ เกาะไมย้อยี้ทั่วเกาะเบญจมาศทองบานสะพรั่งกลิ่นหอมตลบอบอวน ลมทะเลโบยเสียงระลอกคลื่นไล่กันชะช้ารีนุ

หลินม้อโผสูยยอดเขาไมย้อ้นเพ่ง ยืนอยู่บนหน้าผาที่แท่นหิน ใหญ่เพ่งมองสายคลื่นวิบๆ วับๆ ทะเลมรกตพลิกผันระยิบระยับในน้ำมี เกาะนอกเกาะเป็นทะเลแสงเพชรพลอดแวววับระยิบระยับบาดตาเธอหัน มองไปในอ่าวไมย้อ้นจาวานลมโชยคลื่นสงบเกล็ดคลื่นรีบิบบิบบิเรือจุดจุด น้ำเข้าแปลกตาตมิดำนักหนา หลินม้อมองซ้ายหันขวาคิดหน้าพะวงหลัง อารมณ์เลื่อนลอยหมิ่นพันเจื่อนปมจิตใจปั่นป่วนเธอยืนอยู่บนแท่นหิน ใช้นิ้วเขียนโปะกว่า ยันต์แปดทิศลงบนแผ่นหินเข้านั่งขัดสมาธิอยู่ภายใน

ขณะนี้เมฆ 5 สีกลุ่ม 1 ร่อนมาจากทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ พร้อมด้วยสายเสียงมโหรีไม่นานนักบังเกิดมีหมอกหอมไหลล้อมยอดเขา ไมย้อ้นเพ่งเห็นหลินม้อมั่งอยู่บนกลุ่มเมฆ 5 สี ค่อยๆ ลอยขึ้นสู่เบื้องบน ขณะเดียวกันทางไมย้อ้นจาวานเกิดมีเมฆหลากสีเคลื่อนมาในกลุ่มเมฆมองเห็นธงทิวศาลาแก่งหลากสีร่มเกียรดิยศแถว พลสวรค์เห็นอยู่วิบวิบนั่นคือกองเกียรดิยศแห่งสวรค์ส่งมาต้อนรับมือเหนียงสู่สวรค์สักครู่ เมฆสีนั้นรวมเป็นผืนเดียวกันค่อยค่อยลอยลับหายไปไม่เห็นอีกเลย

ตามที่ปรากฏในบันทึกว่าในสมัยฮ่องไถ้จงพระเจ้าหยงซีปีที่ 4 คศ. 987 ปฏิทินเกษตรเดือน 9 วัน 9 ชาวประมงรำลึกในคุณธรรมใจ

บริสุทธิ์ของหลินม้อที่ช่วยชาวบ้านได้อยู่เย็นเป็นสุขก็ได้สร้างศาลขึ้นที่
เขาไม่ยี่โจวซานไว้กราบไหว้บูชารำลึกถึงเธอขนานนามว่า “เจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์”
ภายหลังเพื่อจดจำในสถานที่หน้าผาแห่งนั้นได้แกะสลักอักษร ไว้ที่
หินผานั้นซึ่งอยู่ข้างหอหลังของศาลเจ้าไม่ยี่โจวซานนี้ว่า สี่อักษรใหญ่
หมายความว่า รอยอดีตสู่ฟ้าจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ยังมีอยู่

ตอน

ศาลเจ้าแม่ที่ไผ่โจวซาน

ภายใต้บรรยากาศเขียวขจีอันร่มรื่นลมโชยกับเสียงเพลงแห่งธรรมชาติที่เกาะไผ่โจว แห่งภูเทียนนี้มีศาลเจ้าที่เก๋ไก๋ที่สุดในโลก อยู่หลังหนึ่งเรียกว่าไผ่โจวจูเมี่ยว ทว่าสร้างมาแต่เมื่อไรใครเป็นผู้สร้าง ณ ที่นี้มีประวัติอันพิลึก แปลกประหลาด ขอบกล พิลึกพิลั่น แปลกมาก พิศวงแปลงใจพิศวงสงสัยแปลกและเคลือบแคลงใจอย่างคลางแคลงใจ พิศดาร กว้างขวาง ละเอียดละออ (ปาก) แปลกพิลึก พิลึกแปลกพิศดารที่น่าติดตามของเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาแต่โบราณกาล

ช่องไถ่จิง หูยชี ปีที่ 4 ค.ศ.987 ปฏิทินเกษตรเดือน 9 วัน 9 หลังจากหลินม้อคิ่นสู่ฟ้ามักจะมีเหตุอัศจรรย์พิศดารเกิดขึ้นและมักจะเข้าฝันบอกเหตุให้ความสุขสมบูรณ์พวงชาวประมงไผ่โจว ได้ช่วยกันสร้างศาลขึ้นที่ไผ่โจวซาน เป็นที่กราบไหว้บูชาที่ระลึกถึงเธอนี้ก็คือศาลเจ้าแม่มาโจวที่สร้างขึ้นในครั้งแรกสุดในขณะนั้นถึงแม้สร้างขึ้นง่ายๆ โดยใช้ไม้ไผ่ที่ท่อนได้แค่ว่าๆ คล้ายกับศาลเจ้าที่ แต่ผู้ที่มากราบไหว้บูชาอธิษฐานนั้นไม่น้อยแต่ละวันจากเช้าถึงเย็นกันไม่ขาดและยังมีเล่ากันว่า “ความศักดิ์สิทธิ์ปฏิหารมักบังเกิด สิ่งที่ขอเป็นสนอง”

ปีนี้ในฤดูใบไม้ผลิมีพ่อค้านามว่า “ซานป่าว” ได้บรรทุกสินค้าพื้นเมืองของภูเทียนกับของมีค่า 1 ลำเรือจะนำไปขายที่ต่างประเทศ ได้ประสบกับคลื่นลมพายุจึงได้นำเรือเข้ามาทอดสมอที่ไผ่โจวซาน

ในวันต่อมาจะออกเรือรู้สึกว่สมอเรือเหมือนถูกอะไรยึดเอาไว้ อย่างไรก็ตามก็ไม่ขึ้นกลาสีดำน้ำลงไปดูคล้ายๆ สมอเรือตกใจรีบโพล้ขึ้นเรือแจ้งต่อเจ้าของเรือว่า “ท่านป่าวดำเห้ย มีของอะไรไม่รู้ทับอยู่บน

สมอเรือกลมๆ ลิ่นๆ ยกผลทุกอย่างก็ไม่ออก”

ซานป่าวกับลูกเรือฟังแล้วตกใจมาก รีบขึ้นบกสอบถามชาวบ้านที่ไม่ใช่โจรว่าที่นี้เทพเจ้าขึ้นที่ศักดิ์สิทธิ์มีอยู่ที่ไหน ชาวบ้านตอบว่า “ที่นี่เจ้าแม่ อมาโจรศักดิ์สิทธิ์ที่สุด” ซานปาวก็ได้จัดซื้อรูปเทียนขึ้นไปบนเขาเขาไมยซาน ไปที่ศาล “ทองเขียนหลินหนี่” จุฑรูปอธิษฐานบนบานว่า “เจ้าแม่อมาโจรผู้ศักดิ์สิทธิ์รูปนี้เป็นพยานโปรดเมตตากรุณาแสดงอิทธิฤทธิ์ปกป้องสายเดินเรือน เมื่อปลอดภัย การค้าขายที่กำลังกลับมาจะก่อสร้างศาลเจ้าเป็นการตอบแทน ว่าแล้วคุกเข่า 3 ครั้ง กราบ 6 ครั้ง เอารูป 3 ดอกปักไว้ในชอกหินหน้าศาล

เป็นที่น่าประหลาดเมื่อซานปาวกลับมาถึงเรือสมอได้ถูกดึงขึ้นมาเรียบร้อยแล้ว และแล้วเรือก็ได้ล่องถึงที่หมายพอเจอลมมรสุมมีอันตรายเขาจุฑรูปขึ้นสู่ฟ้าอธิษฐานก็ได้รับการปกป้องพ้นอันตราย เมื่อเรือถึงแถบทะเลใต้การค้าขายและเปลี่ยนสินค้าได้ผลเกินคาดได้กำไรมากมาย

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว 3 ปีให้หลังเรือได้กลับมาอย่างปลอดภัย ซานปาวไม่ได้ลืมคำที่บนบานไว้เขาได้มาที่เกาะไมยโจรดาวกราบขอบคุณทองเขียนหลินหนี่ที่หน้าแปลกก็คือเมื่อ 3 ปีก่อนนี้รูป 3 ดอกที่ปักไว้ในชอกหินนั้นได้ออกรากงอกขึ้นเป็นต้นไม้ประหลาด 3 ต้น

พอวันนี้ในปฏิทินเกษตรเป็นเดือน 3 วัน 23 ตรงกับวันเกิดของหลินม้อพอดิ ต้นไม้นั้นมีกิ่งใบช่อผลิใบออกดอกเขียวๆ แดงๆ สวยงาม กลิ่นหอมฟุ้งกระจายซานปาวเห็นในลักษณะนี้ ให้นึกถึงคำสาบานเมื่อ 3 ปีก่อนนึกไม่คืนคำ ภายหลัง เขาได้บริจาคเงินก้อนใหญ่จำนวนมากซื้อไม้ซื้อหินก่อสร้างศาลเจ้า เจ้าแม่อมาโจร ขึ้นที่เขาไมยโจรซานภายหลังมีอิทธิฤทธิ์เกิดขึ้นเสมอบวกกับทศวรรษสมัยของเจ้าผู้ครองเมืองให้การสนับสนุนส่งเสริมอารามศาลเจ้าได้ขยายปรับปรุง

ก่อสร้างเพิ่มเติมติดต่อกันมา ก็ค่อยๆ เป็นกลุ่มอาคารทำงานสง่า นับตั้งแต่ไม้ยี่โจวจูเมี่ยว ศาลเจ้าไม้ยี่โจวจูเมี่ยวได้ก่อสร้างแล้วเสร็จ ที่ผิงไฮ่ เขียนเหลียงก่าง หานเจียง ภูชี้หวางซี จิเลี้ยวไปยหู่ เซ็นตุนเจิงโค่ว ภูเทียนวันเฟื่องเกองซีเอียนก็ได้ทยอยกันสร้างอมาจูเมี่ยวขึ้นมา และหลังจากนั้นแถบชายทะเลตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศทั่วไต้หวัน และต่างประเทศแถวเอเชียอาคเนย์ที่มีชาวจีนชุมชนเกาะกลุ่มกันอยู่ ต่างมีก่อสร้างศาลเจ้าแม่มาโจ้วขึ้นมาอยู่ทั่วไปรวมทั้ง ต.โกล์ค ต.โตะโม่ะ เช่นกันมีการรวบรวมนับจำนวนศาลเจ้าแม่มาโจ้วทั่วโลกได้ประมาณ 4000 หลังมีผู้นับถือนูชาเจ้าแม่มาโจ้วกว่า 200,000.000 คน สองร้อยล้านคน

รับราชองค์การตราตั้ง

๓๒๔

รับราชองค์การตาตั้ง

ในแผ่นดินซ้อง ชวนโฮปีที่ 5 ค.ศ.1123 ลั้ญนัตรับราชโองการเป็นราชทูตไปยังประเทศเกาหลีเรือราชทูตรวม 8 ลำ บรรทุกในเดือน 3 ของปีนั้นหมู่เรือได้เคลื่อนออกจากท่าเรือหมีวโจวเรือชักใบเต็มอัตราโดยมุ่งส่งตามน้ำไปสู่ทางทิศเหนืออย่างรวดเร็วเมื่อมาถึงทะเลเหลืองพบกับลมพายुर้ายเสาใบหักโค่นหางเสือแตกขาดเรือขาดการบังคับหมุนวนคลื่นลูกใหญ่ถูกแรงลมผลักดันผลัดกันเข้าโหมกระหน่ำลำเรือถูกคลื่นยักษ์ยกขึ้นเหนือยอดคลื่นแล้วกระแทกลงมาตามมาด้วยพายุหมุนพัดมาลำเรือหมุนวนถูกคลื่นใหญ่กระแทกไปมาเรือบ้างก็แตก บ้างก็พลิกคว่ำไปทีละลำสองลำทั้งหมด เหลือแต่เรือลำใหญ่สุดที่ลั้ญนัตนั่งอยู่หกหน้าขบวนหลังโคลงเคลงอยู่ในร่องคลื่นเรือขาดการควบคุมพร้อมที่จะพริกว่่าอันตรายยิ่งนัก ลั้ญนัตที่หัวสวมหมวกยศกายใส่เสื้อคลุมดูสง่าเกรงขามด้วยความตกใจจากลมคลื่นฉับพลันเขาหันโหวหวาดกลัวจนงงไม่รู้จะทำอย่างไรดีโชคดีที่ปาวอียี่หลาง หลีเจิน กับลูกเรืออีกจำนวนหนึ่งเห็นเหตุการณ์อันตรายยิ่งคุกเข่าลงที่หัวเรือหันหน้าไปทางใต้กล่าวประกาศว่า “อมาโจ้วแห่งมัยโจว โปรดกรุณาช่วยด้วย พวกเรากำลังประสบกับพายุร้ายอันตรายยิ่งนักขอให้ปลอดภัยกลับไปจะทูลเรียนราชสำนักฝ่ายปกครองของแต่งตั้งยศศักดิ์ให้เป็นการเชิดชูเกียรติ” ช่วงขณะต่อมามีหญิงนางหนึ่งปรากฏตัวนั่งอยู่ที่ยอดเสากระโดงสวมใส่เสื้อผ้าสีชมพูนั่งอยู่เฉยๆ ลั้ญนัตกับพวกรีบคุกเข่าลงค่านับกล่าวขอให้ปกป้องคุ้มครองพันธุเภทภัยเมื่อกลับจากราชการเกาหลีแล้วจะเรียนทูลราชสำนักขอให้แต่งตั้งยศศักดิ์ให้เป็นเกียรติเป็นที่น่าอัศจรรย์ในเวลาต่อมา ลั้ญนัตก็ส่งบรราบเรียบ

เรือราชทูตของลัษุนต์ ก็ปลอดภัยหนีเสือสืชมงูที่อยู่บนเสากระโดงนั้นก็หายไปหลังจากนี้เรือราชทูตก็ได้ไปถึงเกาหลี โดยสวัสดิภาพ ลัษุนต์นำเอาราชสารของหวยจงของเต่ถวยแก่เจ้าแผ่นดิน “เกาหลี”

หลังจากที่เป็นทูตไปประเทศ “เกาหลี” กลับมาแล้วลัษุนต์ได้สอบถามปาวอี้หลาง

เมื่อที่เราได้เป็นทูตไปเกาหลีนั้นหมู่เรือของพวกเรา 8 ลำล่มไปเหลือเพียงหนึ่งที่ได้รอดพ้นอันตรายกลับมาเป็นเพราะเหตุใดหลี่เจินตอบว่าในขณะที่กำลังอันตรายยี่นั้นข้าพเจ้ากับลูกเรือได้กราบขอเทพเจ้าแห่งทะเลช่วยปกป้องคุ้มครององค์อมาโจ้วแห่งมัยซานท่านได้เมตตามาช่วยทันทีนั่งอยู่บนเลากระโดงเรือคุ้มกันเรือหลวงช่วยเหลือพวกเราถึงได้ปลอดภัยตลอดทาง

ลัษุนต์ฟังแล้วรู้สึกซาบซึ้งในโลกนี้มีแต่ผู้ให้การเลี้ยงดูให้กำเนิดที่มีพระคุณยิ่งพวกเราล่องลอยอยู่ในทะเลได้รับอันตรายตายไป 9 ส่วนที่เหลือ 1 แม่พ่อแม่ที่รักยังช่วยไม่ได้เช่นโกวมิมะโนธรรมช่วยไว้ก็คือตามแล้วเกิดใหม่แท้

จากนั้นลัษุนต์ยังได้ไต่ถามหลี่เจินเกี่ยวกับการเป็นมาของอมาโจ้วเทพแห่งเจ้าสมุทรหลี่เจินก็ได้เขียนตอบอย่างละเอียดอันที่จริงปาวอี้หลาง หลี่เจิน สองคนนี้เป็นคนผู้เทียบ ชานเจียงไคว หลินไฮ อยู่ที่เซนต์นเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของอมาโจ้วค่อนข้างรู้ดีเชาหนีบถือนูชาอมาโจ้วเทพสมุทรรุ่งนักษัตรของพระเจ้าเทียนยี่ปีที่ 1 (ปี ค.ศ.1086) ที่ตำบลเซนต์นในเวลาช่วงดึกมักจะมองเห็นแสงดินอาจประกาย ชาวบ้านไม่รู้ว่าเป็นนางบอกเหตุดีชั่วอะไรไหม ภายหลังมีชาวประมงผู้หนึ่งอยากได้คลายความสงสัยเข้าใจว่าจะเป็น....ก็ได้ไปติดตามดูปรากฏว่าเป็นกิ่งไม้แห้งฟุ่ที่ลอยมากับกระแสน้ำในเวลากลางคืนฟ้ามืดจะเห็นมีแสงเรืองเขาได้นำเอากิ่งฟุ่้นกลับมาบ้านในวันรุ่งขึ้นกิ่งฟุ่้นนั้นได้หายไปเขาได้ออกไปติดตามหาเอากลับมาใหม่กิ่งฟุ่้นนั้นก็หายไปที่เดิมอีกเขา

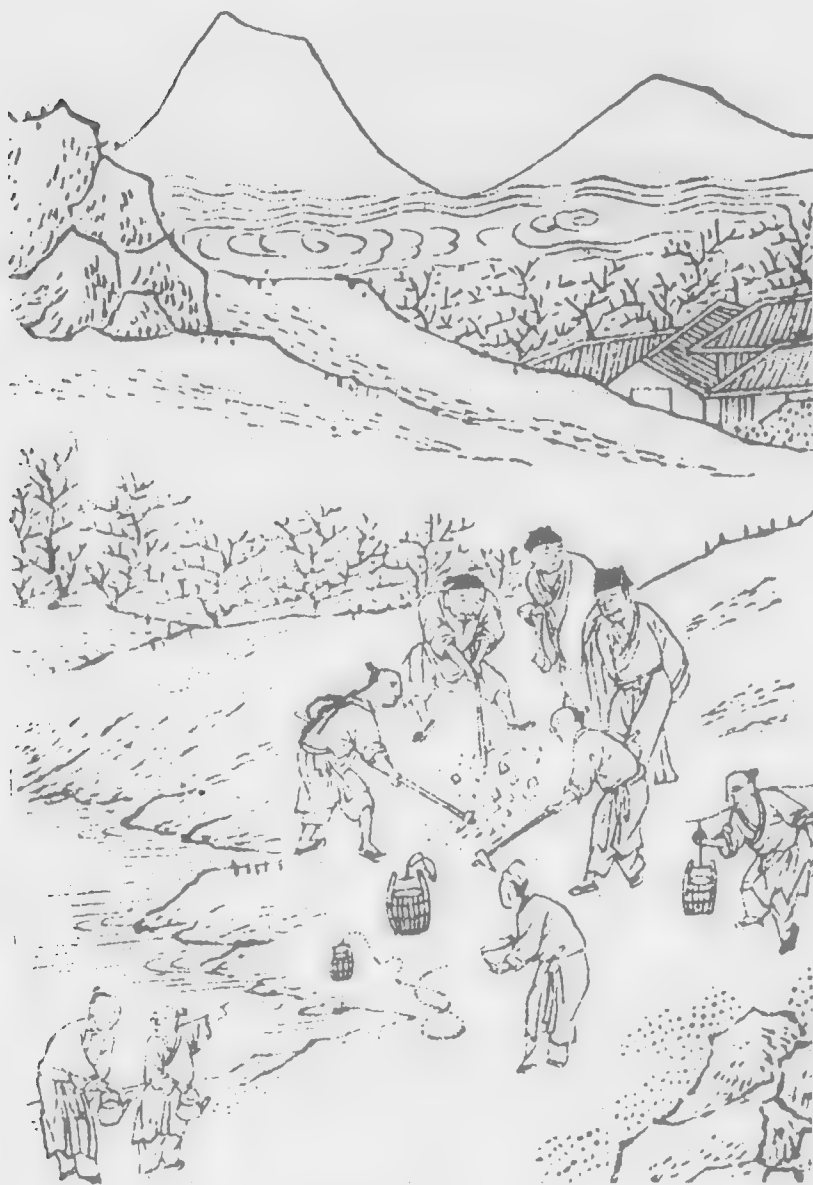
ไปเอากลับมาอีกก็ผู้นั้นก็ได้ลงหนหายไปอีก

ในคืนนั้นต่อมาโจ้วได้เข้าฝันชาวบ้านที่หลินไฮ่ตอนหลายคนว่า “ข้าพเจ้าเจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์แห่งไมยโจ้วไม้นั้นคือหลักฐานเมื่อบูชาขอก็มีความสุข” ผู้คนผู้แก่ ผู้เฒ่าต่างรู้สึกประหลาดได้นำเรื่องนี้บอกให้ชั่วฉ่ายหลิงในหมู่บ้านทราบหลิงว่า “นี่คือสิ่งสถิตย์แห่งเทพ ข้าได้นิมนต์ว่าไมยโจ้วยังมีเจ้าแม่เช่นโกวคักดีสิทธิ์มานานแล้ว” ครั้งนี้แสงแห่งอภินิหารเห็นได้ชัดเจนคงช่วยให้ชุมชนแห่งเราอุดมสมบูรณ์ควรที่จะได้กราบขอบคุณเจ้าแม่ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการเรียมวอลชนขึ้นอย่างกว้างขวางทำการก่อสร้างศาลเจ้าแกะสลักองค์พระประกอบพิธีกราบไหว้บูชา นี้เรียกว่า “เซ้นตุน” นี่คือการเป็นมาของศาลเจ้าแม่เซ้นตุน

หลี่เจินยังกล่าวต่อไปอีกว่าตอนแรกเริ่มได้ก่อสร้างจุ่มียวศาลเจ้าองค์ปฐมขึ้นที่ไมยโจ้วเป็นศาลแรก ที่ผิงไฮ่ก็ได้สร้างสาขาขึ้นมาที่บ้านเดิมของผมกุเถียนก็มีการเล่าขานกันถึงเรื่องราวของเจ้าแม่มาโจ้ว คุ่มครองสายเดินเรืออยู่เสมอ ลู่ยุนดี ได้ฟังหลี่เจินบรรยายเล่าโดยละเอียด รู้สึกซาบซึ้ง วุ่นเวียน เป็นอันมากเขากล่าวว่า “เซ้นตุนหนี่เซอนเรื่องราวเจ้าแม่สยบมรสุมคุ้มครองการเดินเรือไม่ค่อยปรากฏในโลก”

พระเจ้าแผ่นดิน ชวนไฮ่ ปีที่ 5 เดือน 8 ลู่ยุนดีเข้าเฝ้า ย่องเต้ เขาได้นำเรื่องเป็นทูตไปเฝ้าหลี่ประสพภัยทางทะเล มาโจ้วได้กรุณาช่วยเหลือเอาไว้ถึงได้พ้นภัยปฏิบัติภารกิจเสร็จสมบูรณ์กลับมาเหตุการณ์ทั้งหมดทั้งหลายนี้ได้กระตุ้นความรู้สึกของพระเจ้าหุยอองฮ่องเต้ เป็นอันมาก พระองค์ทรงรู้สึกว่าได้รับความปกป้องจากองค์เจ้าแม่มาโจ้ว อันศักดิ์สิทธิ์จึงได้พระราชทานนาม “ซุ่นจี้” แก่ศาลเจ้ามอบหมายให้ฝ่ายพิธีการสร้างเหรียญทองคำขึ้นมาให้ตัวแทนนำไปให้ศาลเจ้าแม่มาโจ้วที่เซ้นตุน ให้ทำพิธีมอบเป็นที่เอิกเกริกใหญ่โตศาลเจ้าแม่เซ้นตุนให้เปลี่ยนนามเป็น ศาลเจ้าซุ่นจี้เมี้ยวศาลเจ้ามาโจ้วที่ไมยโจ้วผิงไฮ่ก็ได้เปลี่ยนนามมาเป็นซุ่นจี้เมี้ยวเช่นกัน ขณะเดียวกันทางราชสำนักของซ้องเหนือ

ก็ได้แต่งตั้งให้อมาโจว์เป็นผู้คุมดูแลเขตทะเลเป็นผลให้อมาโจว์มียศเป็นเจ้าแม่แห่งสมุทรในแผ่นดินช่องพระเจ้าหวยจงฮ่องเต้ก็ได้แต่งตั้ง “เซินหนี่เมี้ยว” นี่เป็นการนับถืออมาโจว์จากชนบทเข้าสู่ราชสำนักในรัชสมัยต่อๆ มาพระเจ้าแผ่นดินทุกยุคทุกสมัยก็ได้ปฏิบัติตามแบบอย่างกันมาด้วยการที่ได้รับการแต่งตั้งหลายครั้งและความเคารพนับถือส่งเสริมมาตลอด ทำให้การนับถืออมาโจ้วกลายมาเป็นนับถือระดับชาติ

น้ำทิพย์ดับโรคภัยขับภูตผี

ตฉน

น้ำทิพย์ ดับ โรคภัย ชับ ภูต ผี

ในรัชสมัยชองกางจง เจาชิงปี 25 ค.ศ.1155 โรคภัยติดต่อแพร่ขยายอย่างรวดเร็วภายในไม่กี่วันก็ติดต่อกันไปทั่วเมืองมีคนตายหลายร้อยคน

ด้วยเหตุที่โรคภัยระบาดไปอย่างรวดเร็วมีคนตายเป็นอันมากชาวบ้านรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนักในหมู่บ้านไกลไกล ผู้คนใจคอไหวหวั่นไม่เป็นสุขพากันหลบภัยอยู่แต่ในบ้านไม่กล้าไปไหนเพราะเกรงว่าจะถูกปีศาจโรคภัยจับเอาตัวไปบ้านเมืองเงียบเหงาไร้ผู้คนพลุกพล่านทุกบ้านทุกเรือนปิดเงียบมีแต่เสียงร้องไห้คร่ำครวญ ภูตผีปีศาจเร่ร่อน

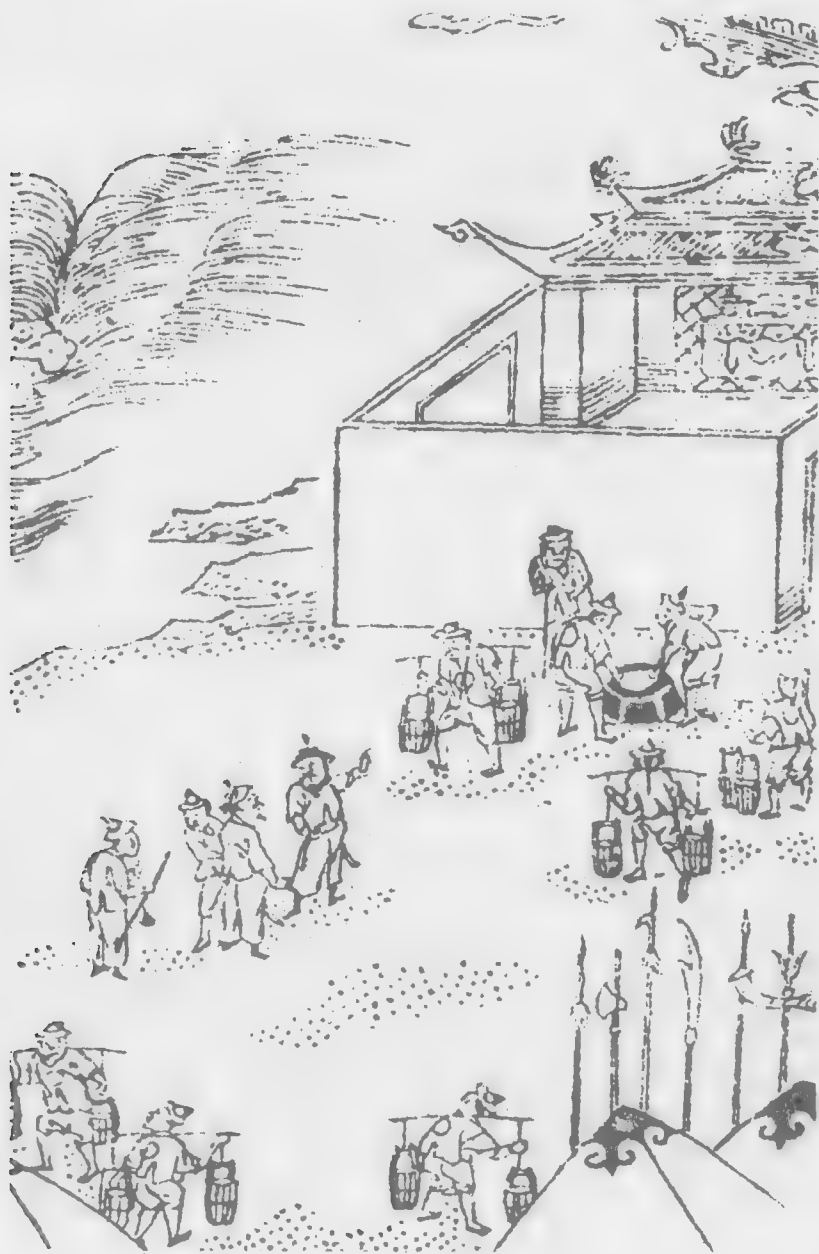
เล่ากันว่าผีผู้ดีตา “เซ่เซ” ดูเห็นมีเรือปีศาจลำใหญ่เข้าเทียบท่าที่ไต้หตุซุน ปีศาจบนเรือเงื่อง่าอีกยักที่จะลงเรือเข้าไปในหมู่บ้านจับเอาตัวหญิงชายฉกรรไปขังไว้ในท้องเรือนำเอาตัวไป คำเล่าลือนี่แพร่ขยายไปอย่างรวดเร็วหนุ่มสาวทุกคนในไต้หตุซุนต่างหวาดหวั่น โดยเฉพาะคนหนุ่มสาวยิ่งหวาดกลัวซังตัวเองหลบภัยอยู่แต่ในบ้านแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ โรคภัยยังคงระบาดอยู่เช่นเดิม แต่ละวันที่ไต้หตุซุนมีคนตายหลายศพ

ในหมู่บ้านมีผู้เฒ่า หลีเปอน ลูกชายถูกปีศาจโรคภัยจับตัวไปสองวันแล้ว หลานสาวก็ถูกจับไปอีก เจ็บใจยิ่งนักร้องไห้คร่ำครวญยังกับจะตายตาม 1.ไม่มีหมอดูแล 2.ขาดแคลนยารักษาไม่รู้จะทำอย่างไรจึงได้แต่ไปที่ศาลเจ้าแม่มาโจ้วร้องขอ “มาโจ้ว” เขาจุดธูปขึ้น 3 ดอกกราบลงที่หน้าพระรูปคู่คู่ตายฉิวอ่อนนกราบขอมาโจ้วสำแดงฤทธิ์เดชปฏิบัติหริยชัยไล่ภูตโรคภัยนั้นไปเขากราบโขกอยู่ตั้งแต่เช้าจนค่ำมือแห้งแล้วก็เปลือยหน้าพระแท่นบูชาของมาโจ้วนั่นเองในขณะที่เป็นลมไม่รู้สีกตัวอยู่นั้นเขาแว่วเสียง “อมาโจ้ว” บอกว่า “เดี๋ยวนี้โรคภัยระบาด

ข้าได้ทูลถามเจ๊กเขียนเพื่อชาวประชาท่านจงไปที่ทางบึงเส้นเศษใต้หิน
ไข่ ชุดเอาน้ำทิพย์มาคืนกินรักษาโรคระบาดแล้วให้อาพางข้าวมาเผา
ขับไล่เรือโรคภัยไป” เมื่อหลิเปอนพื้นดินสดได้นำเรื่องนี้มาบอกเล่า
ผู้เฒ่าในหมู่บ้านผู้เฒ่าได้ให้คนแจ้งแก่ผู้คนในหมู่บ้านทุกครัวเรือน
ให้ช่วยกันนำเอาฟางข้างไปวางที่ริมบึงแล้วทำเรือกระดาดขึ้น 1 ลำ
เขียนด้วยยันต์ต่อมาโจ้วจุดไฟเผาฟางและเรือกระดาด ชาวบ้านต่าง
แกว่งไกวมิตดาบตีแผ่ให้เรือขับไล่เรือโรคภัยไปเสียต่อจากนี้หลิเปอน
กับผู้เฒ่าได้เรียก ให้ชายฉกรรจ์ไปช่วยกันชุดหาตาน้ำที่ชายบึงโดยเหตุ
ที่ตรงนี้แต่ก่อน เป็นทะเลล้นเป็นที่มิเกลือกเค็มชุดลงไปเป็นน้ำกร่อย
เค็มกินไม่ได้พวกเขาค้นพบตำแหน่งที่หินกลมรูปไข่ตามคำบอกชุดลงไป
7 - 8 เชื้อะไม่พบตาน้ำมีผู้ว่าตำแหน่งแถวนี้ไม่มีตาน้ำ ไม่ต้องไปชุดหา
มีผู้ว่าในเมื่อ “อมาโจ้ว” เข้ามาฝันให้มาควรจะได้มีตาน้ำเพราะฉะนั้นหลิ
เปอนใช้ให้ชุดต่อไปชายฉกรรจ์หลายคนช่วยกันขุดคนที่ลงชุดก็ชุด คนที่
นำดินขึ้นมาก็นำขึ้นมาไม่นานก็ชุดเป็นบ่อกลมลึกกว่าสิบกว่าเชื้อะยัง
ไม่ได้ตาน้ำผู้ที่อยู่กันบ่อก็ปีนขึ้นมาหลิเปอนเห็นว่าชุดลงไปลึกแล้วยัง
ไม่ได้น้ำจึงได้จุดธูปไหว้อธิษฐานว่า “อมาโจ้วศักดิ์สิทธิ์โปรดประทานน้ำ
ทิพย์รักษาโรคภัยไข้เจ็บ” ลักครู่ก็บังเกิดมีตาน้ำออกมาพรั่งพรูหอม
กรุ่นเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนักมีผู้กอบน้ำขึ้นมาชิมดูไม่นานนักก็ได้น้ำเต็มบ่อ
น้ำนั้นเย็นฉ่ำหอมกรุ่นจิตสนิทดื่มแล้วชื่นใจหลิเปอนชิมดูหลายอีกดีใจ
จนลืมตัวร้องขึ้นว่า “อมาโจ้วได้ประทานน้ำทิพย์แล้ว” ผู้คนในหมู่บ้าน
ไปย้หูซุนรู้ข่าวชุดได้นำทิพย์ต่างนำภาชนะมารับน้ำกลับไปดื่มกินน้ำทิพย์
วิเศษแท้ผู้ที่มิโรคภัยไข้เจ็บดื่มแล้ววันต่อมหายเป็นปลิดทิ้งซ้ำยัง
แข็งแรงคึกคักผู้ที่มิโรคโรคาดื่มแล้วยิ่งแข็งแรงสมบูรณ์เรื่องราวของ
ไปย้หูอมาโจ้วประทานน้ำทิพย์แพร่ไปทั่ว ผู้คนไกลไกลต่างพากันมาดัก
เอากลับไปกินและเก็บไว้ประจำบ้านเป็นสิริมงคลขณะนี้ทางเดินที่ไปสู่
ไปย้หูผู้คนที่สนใจไปมาล้นหัวหาบภาชนะบรรจุน้ำมาดักเอาน้ำทิพย์

กลับไปกันเป็นทิวแถวล้วนแต่หน้าตาเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใสมีความสุขเต็มหัวใจพวกเขาารู้สึกขอบคุณมาโจว์เป็นอันมากและว่าเพื่อบริการให้ชนหมู่มากได้รับน้ำที่ใสสะอาดที่ไม่ปนเปื้อนหยาบเพื่อนร่วมกับชาวบ้านได้ช่วยกันก่ออิฐทำเป็นขอบบ่อยกพื้นเทพูนในรัศมีพอควรให้ชื่อว่า บ่อทิพย์ นายทหารจึงว่า “รู้ข่าว จันทิมนำเรื่องกราบทูลฮ่องเต้ไกวจงฮ่องเต้ แต่งตั้งให้มาโจว์เป็น “ฉองฟูฮุยิน”

บ่อร้างเลี้ยงกองทัพ

๓๘๔

บ่อร้างเลี้ยงกองทัพ

ณ จังหวัดสุพรรณ อำเภอดำเนินสะดวกศาลเจ้าเทียนโง่งกงตรงริมซ้ายของประตูใหญ่ทางเข้าศาลเจ้ามีบ่อน้ำอยู่ 1 บ่อหลังบ่อมีป้ายหินขนาดใหญ่ยืนอยู่ 1 แผ่นสลักอักษรตัวบรรจงโตโต 2 ตัวว่าชื่อฉวน ฉนั้นชาวบ้านในท้องถิ่นขนานนามว่า ชื่อฉวนเจิ้ง บ่อนายพล ณ ที่นี้มีนิทานชาวบ้านเกี่ยวกับปฏิหารพิศดารเล่าสู่กันมาเรื่องมีอยู่ว่าเมื่อพระเจ้าคังซีปีที่ 21 กลางฤดูหนาวเดือน 11 ค.ศ. 1682 นายพลชื่อหลางระดับซิงซู่ได้รับคำสั่งให้นำทหาร 3 หมื่นนายตั้งค่ายอยู่ที่ฝิงไฮ่ จังหวัด สุเทียน รोजหะลมงส่งจะได้ข้ามทะเลไปทางตะวันออก รวบรวมได้หัวในขณะนั้นเกิดภัยแล้งอากาศแห้งดินผากบ่อน้ำชายทะเลล้วนแห้งผากไม่มีน้ำกองทัพขาดแคลนนํ้าดื่มนำ้ใช้การทงตมตองอาศัยน้ำทะเลในระยะสั้นวันสองวันก็พอไหว พยายามอดทนไปในระยะยาวลิวันครึ่งเดือนเป็นไปไม่ได้ ไม่น้ำจืดดื่มทำให้กองทัพลำบากเดือดร้อน ทหารจิตใจไหวหวั่นเสียกำลังใจเกิดความปั่นป่วนไม่เป็นการดีต่อเดินทัพข้ามผากสู่ตะวันออก ดังนั้นนายพล ชื่อหลางได้มีคำสั่งให้ทหารทุกกองรีบลงมือขุดบ่อน้ำดื่มแก้ขัดบันเทาภัยแล้งนายพลหน่วยเหนือมีคำสั่งออกไปทุกหน่วยกองรับปฏิบัติทันที ส่งทหารออกไปขุดบ่อน้ำน้ำจืดพลทหารเองต่างก็คอแห้งกระหายน้ำต่างรีบออกไปขุดค้นหาตาน้ำเลือกหาตำแหน่งที่ต่ำเป็นแอ่งขุดหาขุดลงก็สิบเขี่ยะจนถึงแผ่นดินไม่เห็นน้ำได้แต่ประกายไฟบ้างก็ขุดเป็นหลุมกว้างลึกกว่าเขี่ยะเจอตาน้ำแค่ซิมๆ ซิมดูเป็นน้ำกร่อยเค็ม การค้าหาติดต่อกันไปหลายวันแม้จะได้น้ำบ้างก็กะปริดกะปรอยเพียงแค่ให้ทหารดื่มกินสักก็ร้อยคน ท่านนายพล ชื่อหลางมีคำสั่งข้ามผากสู่ตะวันออกมีแต่บุกห้ามถอยในสถานการณ์เช่นนี้จะทำอย่างไรนายพลชื่อหลางได้เชิญชาว

ประมวงเมาหลายคนขอเรียนสอบถามพวกเขาว่า “ลมฤดูตะวันตกเมื่อไรจะมีมา” ประมวงเมาผู้หนึ่งตอบว่า “ดูลักษณะอากาศแล้วอีกสักกี่วันก็จะมีมา ถ้าว่าครั้งนี้ผ่านไปแล้วก็ต้องรอถึงปีหน้าจึงจะมีมาอีก” ประมวงอีกคนว่า “ในที่นี้เจ้าแม่มาโจ้ว คักดีสิทธิยิ่งนักท่านน่าจะไปที่ศาลเจ้าเทียนฮุยกงกราบไหว้ขอฝนน้ำไม่แน่สิ่งคักดีสิทธิอาจจะมื่ออะไรขึ้นนะ ถ้าพวกท่านได้หาเจอน้ำ กองทัพก็จะได้ออกเดินทัพตามกำหนดการพวกเราไปกราบ อมาโจ้วเหนียงเหนียงกันซื้อหลวงกับกลุ่มประมวงเมาไปที่เทียนฮุยกงจตุรกราบไหว้วอนขอมาโจ้วประทานน้ำบำรุงกองทัพ

คืนนั้นซื้อหลวงอยู่ที่เชิงเทิงกำแพงเมืองฝันว่า “ตัวเขาได้นำทหารเข้าเต็มเมืองเที่ยวชูดบ่อค้นหา ชูดเท่าไรก็หาไม่เจอในใจร้อนเป็นไฟ กลุ่มใจยิงนัก” ขณะนั้นปรากฏเห็นมีผู้เฒ่าเล่ากงกงหัวขาวโพลนผู้หนึ่งเขาพูดว่า ท่านนายพลซื้อท่านไม่ต้องลำบากออกแรง เตี้ยวนี่ตาน้ำสำเร็จรูปอยู่ต่อหน้าท่าน แล้วน้ำทิพย์บ่อร้าง พอบริการกองทัพซื้อหลวงรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาจิตแจ้งเข้าใจ” นี่คืออมาโจ้วสำแดงอภินิหารให้ “ภูตคัก” มาเข้าฝันบอกเล่าแก่เรา เขานึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานร่วมกับผู้เฒ่าชาวประมงไปที่เทียนฮุยกงจตุรกราบไหว้อมาโจ้ว นั้นได้เห็นบ่อร้างบ่อหนึ่ง ริมลูกขึ้นสวมใส่เสื้อเกราะนำทหารก็นายไปที่เทียนฮุยกงสังเกตดูซื้อหลวงมาถึงหน้าประตูเทียนฮุยกงเห็นริมซ้ายมีบ่อร้างบ่อหนึ่งภายในเต็มไปด้วยหินทรายเขาสอบถามชาวบ้านข้างเคียงได้ความว่าในสมัยเริ่มแรกของแผ่นดินชิงทางราชสำนัก “ชิง” ได้ใช้ ยุทธวิธีตัดแยกประชาชนแถบชายทะเลกับกลุ่มทหารล้างชิงพื้นหมิงของ “เจินเฉนกง” เพื่อที่จะได้ไม่มีหัวหาดและขาดเสียบ้างบำรุงสนับสนุนและยังได้มีคำสั่งบังคับให้ประชาชนแถบชายทะเลย้ายสู่ภายในให้แถบชายทะเลเป็นเขตว่างเปล่าและได้ถมบ่อน้ำนี้เสีย

ซื้อหลวงคิดในใจว่า “บ่อร้างบ่อนี้แต่เดิมคงจะมีตาน้ำดีที่ได้ถมเสีย ก็เพราะจะไม่ให้ทหารของ “เจินเฉนกง” ได้มีน้ำดื่มน้ำใช้” เมื่อคิด

ได้ตั้งนี้เขาก็ได้ออกคำสั่งให้ทหารทำการขุดลอกบ่อน้ำบ่อนี้เมื่อขุดลอกได้น้ำแล้วก็พอจะประทุงไปก่อน ถ้าแม้ว่า “บ่อร้างน้ำใส พอแก่กองทัพ” ก็เป็นโชคดียิ่ง แต่ว่าเหล่าหมู่ทหารมองดูบ่อร้างแล้วต่างสั่นหัวไม่ยอมลงมือทำไม่มีใครยอมนำทำต่างดูตากันปริบๆ ท่านนายพลชื่อกลางถามว่า “ทำไมพวกแกไม่ลงมือรีบขุดลอกบ่อน้ำ” กลุ่มทหารตอบว่า “โอ้ย่า ท่านนายพลชื่อ บ่อเล็กแค่นี้ถึงมีน้ำก็กะปริดกะปรอย ไหนเลยจะพอให้ทหาร สามหมื่นนายได้ตื่นกินถึงอย่างไรก็ไม่พอใช้อยู่ดี” ลู่วกเราถอยไปตั้งค่ายอยู่ที่อื่นจะ.....”

นายพลชื่อกลางรู้สึกเดือดโกรธ ตะคอกเสียงดังว่า “เลี้ยงพลพันวันใช้แรงงานเดียว พวกแกอย่ามาเที่ยวพูดเที่ยวว่าให้ไขว่เขวเสียงานเสียการ มาพวกเราพร้อมกันไปที่เทียนฮุยกง กราบขอมาไ้จ้ว ประทานสายน้ำกองทัพที่มีคุณธรรมอยู่บนพื้นฐานแห่งความดีรับคำสั่งให้ไปปราบได้หัวนอม้าไ้จ้วเหียงๆ คงปกป้องพวกเรา”

พวกเหล่าทหารได้ฟังนายพลชื่อกลางว่าต่างก็ติดตามเขาไปที่ศาลเจ้าเทียนฮุยกงจุดธูปกราบขอโทษมาไ้จ้วอธิษฐานวอนขอมาไ้จ้วเหียงประทานสายน้ำช่วยเหลือกองทัพเหล่าทหารจุดธูปกราบไหว้แล้วก็ได้รับลงมือขุดลอกทำความสะอาดบ่อโดยทันทีพวกเขาสลับเปลี่ยนกันลงบ่อขุดดินบ้างสาดดินบ้างนำไปเทช่วยกันทำกันอย่างเต็มกำลังต่างข้มขม้นทำไปจนมืดค่ำถึงได้ขุดลอกทำความสะอาดแล้วเสร็จเรียบร้อยปรากฏว่าที่ก้นบ่อมีตาน้ำเล็กๆ ไหลอยู่ริมรินเป็นที่ผิดหวังของหมู่ทหาร ชื่อกลางสั่งให้ทหารไปที่หอเก่งอธิษฐานกราบทูลต่อองค์เจ้าแม่มาไ้จ้วเหียงๆ ถึงเหตุการณ์และวอนขอสายน้ำ รุ่งขึ้นในเช้าวันต่อมาชื่อกลางกับหมู่ทหารไปชะโงกดูที่บ่อร้างชั่วข้ามคืนสิ่งประหลาดได้เกิดขึ้นปรากฏว่าได้มีน้ำอยู่กว่าครึ่งบ่อ ต่างดีใจกันเป็นอันมากตกชั้นชิมดุน้ำใสเย็นอมหวานอ่อนๆ ดื่มแล้วรู้สึกอิมเอิบใจ ชาวของบ่อร้างเทียนฮุยกงนำหนูนช่วยกองทัพนี้รู้กันทั่วทั้งกองทัพในเวลารวดเร็ว

พวกทหารที่หลายวันมาแล้วที่ไม่ได้ดื่มกินน้ำจืดต่างกระหายอยากได้ต่างเร่งเข้าคิวมาดักเอาอย่างเนืองแน่นกระถางดักน้ำหลายสายขึ้นๆ ลงๆ ดักกันไม่หยุดหย่อนมันก็น้ำแปลกอัศจรรย์ใจที่น้ำดักเอามาๆ เทาไรๆ น้ำในบ่อก็ไม่มียืด นายพลชื่อหลางและทหารทั้งหลายล้วนเข้าใจว่านี่คือการสำแดงปฏิหารย์ของอมาโจ้วเหนียงเหนียงได้ประทาน “สายน้ำช่วยกองทัพ” ช่วยให้กองทัพได้เดินทัพข้ามทะเลสู่ตะวันออกรวบรวมได้หัวเมืองมีน้ำดื่มอย่างดีอุดมสมบูรณ์ให้ทหารได้ดื่มกินอย่างเพียงพอจิตใจกองทัพราวีเรือกึกกัมน์ใจ เวลาผ่านไปก็วันลมฤดูพัดมาชื่อหลางนำทหารเรือจัดทัพกางใบเคลื่อนทัพสู่ตะวันออกไม่นานก็รวบรวมได้หัวเมืองสำเร็จยกพลกลับสู่แผ่นดินใหญ่ นายพลชื่อหลางได้ขนานนามบ่อร้างบ่อนี้ว่า “ชือฉวนเจิ้ง” และยังได้เขียนคำชือฉวนสองอักขระตัวใหญ่แกะสลักลงบนแผ่นหินใหญ่วางยืนอยู่หลังบ่อชือฉวนเจิ้ง นั้น ในภายหลังยังได้เขียนเรื่องชือฉวนเจิ้งจื๊อบรรยายถึงการขุดลอกบ่อร้างสรรเสริญสิ่งศักดิ์สิทธิ์แกะสลักลงบนแผ่นหินสองแผ่นติดฝังไว้ที่กำแพงศาลเจ้าเทียนฮุยกงข้างในประตูใหญ่ด้านซ้ายกับแท่งหินเขียว 108 แท่งที่นำมาก่อขอบบ่อนั้นจนเดี๋ยวนี้ยังมีอยู่ทั้งนี้เพื่อเป็นการศึกษาประวัติท้องถิ่นของผิงไฮ่ประวัติความสัมพันธ์ระหว่างฟูเจี้ยนได้หัวเมือง ความนับถือในอมาโจ้วที่เกี่ยวข้องกับการทหารในครั้งโบราณของประเทศเหตุการณ์สำคัญโบราณวัตถุศิลปวัตถุ วัฒนธรรม ประเพณีที่หาคว้ามได้เหล่านี้เดี๋ยวนี้ได้จัดบันทึกเรียบเรียงไว้ในพิพิธภัณฑ์สถานทหาร

ผู้จัดทำพิมพ์ถวาย

นางโปยก ปุระณะชัยคีรี และครอบครัว
ร้านชีว (ไบ้เบ้ทาวเวอร์) กรุงเทพฯ

ผู้ร่วมจัดทำพิมพ์ถวาย

1) นายเกษิสม	แซ่เต็ง
2) นางมาลี	เต็มจิตตปลื้ม
3) นางวนิดา	เต็มจิตตปลื้ม
4) นายธนาสิทธิ์	เต็มจิตตปลื้ม
5) นางนุสรา	เต็มจิตตปลื้ม
6) น.ส.รัชนี	เต็มจิตตปลื้ม

เพื่ออุทิศบุญกุศลนี้

แด่ คุณพ่อชองฮุย แซ่ไ้

ถ้อยคำทุกประโยค และเนื้อหาสาระสำคัญที่ข้าพเจ้าได้ตรวจตามต้นฉบับ
หากผิดตกไม่ถูกต้องประการใด ข้าพเจ้ากราบขอภัยต่อเจ้าแม่โต๊ะโมะ มา ณ ที่นี้

นางสมคิด ผูกแพไทย

ชุดิมาการพิมพ์

1/53 ถ.พินาสงคราม ต.สวนใหญ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทร / แฟกซ์ 02-5277106, 09-5181860, 09-8216777 (สายตรง)

จัดพิมพ์ครั้งที่ 1	พิมพ์จำนวน 4,000 เล่ม
จัดพิมพ์ครั้งที่ 2	พิมพ์จำนวน 2,000 เล่ม
จัดพิมพ์ครั้งที่ 3	พิมพ์จำนวน 3,000 เล่ม

ศาลเจ้าแม่โตะโมะสุโงโก-ลก

宋 艾 歌 樂 護 國 宮

ถนนเจริญเขต ซอย 3 อำเภอสุโงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส 96120

泰南陶公府宋艾歌樂縣真倫克路第三巷

☎ (073) 611521

ขอขอบคุณ

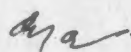
โจ้วเจียป้อเง็ก

ร้านซีว (โบ้เบ้ทาวเวอร์) กรุงเทพฯ

ครอบครัวร้านเต็งไต้เม้ง (โบ้เบ้กรุงเทพฯ)

กระผม ในนามประธานศาลเจ้าแม่โตะโมะ อ.สุโงโก-ลก
ใคร่ขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงที่ท่านเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การ
จัดงานในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี จึงขอขอบคุณมา โอกาสนี้
และขอผลบุญในครั้งนี้ให้ครอบครัวของท่านประสบแต่ความสุข
และความเจริญตลอดไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายปัญญา อ่องสกุล)

ประธานศาลเจ้าแม่โตะโมะ

ศาลเจ้าแม่โตะโมะสุโหงโก-ลก

宋 艾 歌 樂 護 國 宮

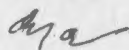
ถนนเจริญเขต ซอย 3 อำเภอสุโหงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส 96120

泰南陶公府宋艾歌樂縣真倫克路第三巷

☎ (073) 611521

ขอขอบคุณ เงิน อา หยาง และคณะผู้จัดทำทุกท่าน
ที่ได้ร่วมแรงกาย แรงใจ สามัคคี ร่วมกันแปลจากภาษาจีน
เป็นภาษาไทย เพื่อจุดประสงค์จะเผยแพร่ให้เยาวชนของไทย
รุ่นหลังอ่านง่ายและเข้าใจความหมายมากขึ้น และเป็นอนุสรณ์
ไว้สำหรับทุกท่านศึกษาประวัติความเป็นมาของเจ้าแม่ทับทิม
หรือเจ้าแม่โตะโมะ อำเภอสุโหงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส อัน
เลื่องลือชื่อสมญานามอันยิ่งใหญ่ของท่านไว้ให้เป็นที่สักการะ
บูชาสืบต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายปัญญา อ่องสกุล)

ประธานศาลเจ้าแม่โตะโมะ

